

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΤΟΜΟΣ
Γ' ΜΟΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ
52

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ ΠΡΟΦΗΤΕΥΩΝ

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ

Α

Ω

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese
Publications Association

Publication Office:

240 West 23rd Street, New York, N. Y.

Editorial and Advertising Offices:

Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.

Tel. Astoria 8-1653

Yearly Subscriptions:

United States and Canada \$2.00—Foreign \$2.50

Ten Cents a Copy

Vol. III. No. 52. — January 31, 1937.

Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post
office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

Ὁνοματεπώνυμον νυμφευθέντων

Κοινότης

Τελέσας τὸν Γάμον Ἱερεὺς

Δεκ.14 Γεώργ. Θεοδορακόπουλος — Χρυσάνθη Α. Βλαχάκη
'Ιαν.10 Σπυρίδων Γ. Σαμπερτιάνος — Ἑλένη Μ. Κουρεμένη
» 10 Κωνστ. Δ. Φιτωρός — Αἰκ. Ἑπ. Γιαννακοπούλου
» 10 Κωνστ. Σ. Κολιός — Ἰφιγ. Σ. Στουρίδου
» 10 Κωνστ. Ι. Μανιάτης — Βασίλ. Δ. Σκαρμούτσου
» 11 Παναγῆς Π. Νικολάου — Μαρία Βράχμαν
» 13 Ἀργύρ. Σ. Μουτσάτσος — Mary Fitz Gerald
» 13 Κωνστ. Α. Παλαῖος — Παναγ. Π. Καλογεράκη
» 14 Βασίλ. Γ. Ἀνυφάντης — Εὐαγ. Γ. Καλημεράκη
» 14 Μιχαὴλ Μαρινόπουλος — Μαρία Βασιλοπούλου
» 17 Κωνστ. Μ. Κοτζίος — Γεωργ. Π. Κονιδιτσιώτου
» 17 Ἀνδρέας Χ. Κωνσταντίνου — Ἑλένη Α. Ἀραχωβίτου
» 17 Ἰωάννης Δ. Κοκκόλης — Αἰκατ. Δ. Δημακάκου
» 17 Δημήτρ. Ἰ. Χριστοκόπουλος — Αἰκατ. Ἰ. Σκαλτσά
» 17 Δημ. Α. Παναγιωτόπουλος — Ἑλένη Σ. Βεργῆ
» 17 Γεώργ. Ν. Ξομπλῆρος — Στοιματῖνα Π. Μπάκου
» 17 Στέφανος Ἑμμανουήλ — Αἰκατ. Ἰ. Ἐλευθερίου
» 17 Ἰωάννης Δ. Τσίρος — Εὐθαλία Κ. Λάγγα
» 17 Ἰωάννης Γ. Σκλάβος — Σταματ. Π. Κανελοπούλου
» 17 Γεώργιος Ν. Ταμπάλης — Ἑλένη Α. Πασχαλῆ
» 17 Χρῆστος Α. Κλινάκης — Εὐδοξία Γ. Γαλάνη
» 17 Ἰωάννης Ν. Σπυθῆκης — Ἀσπασ. Γ. Κουτσουδάκη
» 17 Ἀντώνιος Κ. Καραλίδης — Ἀλεξάνδρα Γ. Λουῖζου
» 17 Εὐστράτιος Κ. Γιαννουλάτος — Ἑλένη Ν. Ἀγγελίδου
» 17 Γεώργιος Δ. Παράσχος — Εὐγενία Δ. Κυριακοπούλου
» 17 Κωνστ. Βαβουλιώτης — Ἀναστασία Μανίκα
» 17 Βασίλειος Ν. Βουλγαρίδης — Εὐτυχία Α. Μπενέτα
» 17 Ἑμμανουήλ Σ. Εὐαγγέλου — Σοφία Γ. Βασιλείου
» 17 Μιχαὴλ Κωνσταντίνου — Φρόσω Π. Νικολατσέα
» 17 Ἀγαπητὸς Γ. Σέχας — Mary Waynik
» 17 Βασίλειος Ν. Βουλγαρίδης — Ἀθανασία Π. Ἀλιβεζάτου
» 17 Νικόλαος Σ. Γιαβῆς — Μαρία Κ. Λούρα
» 20 Πέτρος Ζαζάνης — Ἀναστασία Ἀνδρέου
» 21 Χάρρης Ἰ. Καλλιβάς — Γεωργία Α. Καραμπάτσου
» 21 Ἰωάννης Α. Μάρκου — Κωνστ. Τ. Ἀρβανιτάκη
» 21 Γεώργιος Κώστογλου — Καλλιόπη Κανάνη
» 21 Νικόλαος Δ. Γιαννάκης — Ἀφροδ. Δ. Παπαγεωργίου
» 24 Ἰωάννης Δ. Καρπούζας — Εὐγενία Β. Δαργκίνη
» 24 Χαράλαμπος Γ. Μιλιᾶς — Ἰουλία Γ. Μεϊτίνη
» 24 Ἀλέξιος Π. Κετσαρός — Παναγιώτα Κασιδογιάννη
» 24 Δημήτριος Ι. Τερζῆς — Ἰφιγένεια Α. Βερόλη
» 24 Γεώργιος Καρνοπάκης — Βικτωρία Γιακοῦμα
» 24 Νικόλαος Π. Πατέας — Χριστίνα Θ. Σταθοπούλου
» 24 Νικόλαος Δ. Δελαγάνας — Βασιλική Κ. Χελᾶ
» 24 Λουκᾶς Χούλης — Μαρία Γ. Μπεζεντάκου
» 24 Γρηγόριος Π. Ὁσταδημήτρης — Μεταξία Μπυριοπούλου
» 24 Θεόδωρος Π. Μπισβίκος — Βασιλική Κ. Κινιῆ
» 24 Παναγ. Γ. Σπανός — Κωνσταντίνα Θ. Σταθοπούλου
» 24 Παναγιώτης Ν. Τσουμάκος — Ἑλένη Π. Σουμαϊλάκη

San Francisco, Cal.
Tarpon Springs, Fla.
Kanass City, Mo.
Cincinnati, Ohio
Augusta, Ga.
Tarpon Springs, Fla.
Tarpon Springs, Fla.
New York City
Pittsburgh, Pa.
Chicago, Ill.
Baltimore, Md.
Brooklyn, N. Y.
New York City
Jamaica, L. I., N. Y.
Los Angeles, Cal.
Paterson, N. J.
Weirton, W. Va.
Kansas City, Mo.
Rockford, Ill.
Little Rock, Ark.
Springfield, Mass.
Monessen, Pa.
Astoria, L. I., N. Y.
Newark, N. J.
Chicago, Ill.
Fall River, Mass.
Astoria, L. I., N. Y.
Newark, N. J.
Washington, D. C.
Johnstown, Pa.
Montreal, Can.
Chicago, Ill.,
Washington, D. C.
Boston, Mass.
Chicago, Ill.
Ambridge, Pa.
Birmingham, Ala.
Brooklyn, N. Y.
Astoria, L. I.
Chicago, Ill.
Akron, Ohio,
McKeesport, Pa.
New York City
Peabody, Mass.
New York City
Decatur, Ill.
Boston, Mass.,
New York City
Newark, N. J.

Ἀρχιμ. Βασίλ. Λόχης
Αἰδ. Θεόφιλος Καραφύλλης
Αἰδ. Ἰωάν. Βασιλειάδης
Αἰδ. Ἰωάν. Μαγουλιάς
Αἰδ. Δημ. Μεσίρης
Αἰδ. Θεόφ. Καραφύλλης
Αἰδ. Θεόφ. Καραφύλλης
Αἰδ. Βασίλ. Παπανίκας
Ἀρχιμ. Ἰωαν. Μαλαχίας
Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γαμβρίλλης
Ἀρχιμ. Ἰωαν. Παπαχρίστου
Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
Αἰδ. Μεθόδιος Κουρκουλῆς
Αἰδ. Μιχαὴλ Ἀνδρεάδης
Ἀρχιμ. Γερμ. Παπαναγιώτου
Αἰδ. Δημ. Στεφανόπουλος
Αἰδ. Δημ. Μπούρας
Αἰδ. Ἰωάν. Βασιλειάδης
Αἰδ. Λεόντ. Κυριακάκος
Αἰδ. Ἀναστάσιος Βλαμίδης
Αἰδ. Χρῆστος Νανόπουλος
Αἰδ. Πέτρος Παπαδόπουλος
Ἀρχιμ. Γερμ. Πολυζωίδης
Αἰδ. Γεώργ. Σπυριδάκης
Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γαμβρίλλης
Αἰδ. Παρθένιος Κομνηνός
Ἀρχιμ. Γερμ. Πολυζωίδης
Αἰδ. Νικόλαος Παπαδημητρίου
Ἀρχιμ. Αἰμῖλ. Λαλούσης
Αἰδ. Δημοσθ. Τσιμαρδῆς
Αἰδ. Ἑπ. Χρυσολοφῆς
Αἰδ. Βασίλ. Πανταζόπουλος
Αἰδ. Θωμᾶς Δανιὴλ
Αἰδ. Βασίλειος Εὐθυμίου
Ἀρχιμ. Ἀδέρκ. Δημακόπουλος
Ἀρχιμ. Δωρόθ. Νεαμονιτάκης
Ἀρχιμ. Στ. Ἀγγελόπουλος
Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
Ἀρχιμ. Γερμανός Πολυζωίδης
Ἀρχιμ. Δαν. Γαμβρίλλης
Αἰδ. Ἰωάννης Καπνεκάς
Αἰδ. Κυριάκος Κυριακοῦ
Αἰδ. Μεθόδιος Κουρκουλῆς
Αἰδ. Γεώργ. Οικονομίδης
Αἰδ. Νικόλ. Ἀνδρεάτου
Αἰδ. Ἰωάν. Δανάκος
Αἰδ. Βασίλειος Εὐθυμίου
Αἰδ. Μεθόδιος Κουρκουλῆς
Αἰδ. Νικ. Παπαδημητρίου

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐτέλεσαν τοὺς γάμους αὐτῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἐβδομάδας καὶ δὲν βλέπουν
τὸ ὄνομά των εἰς τοὺς πίνακας τούτους, νὰ εἰδοποιήσουν τὸ Γραφεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, διὰ τὴν
ἐπανάρθωσιν τῆς τοιαύτης παραλείψεως.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I. N. Y.

ΤΟΜΟΣ Γ'. Ἀριθ. 52.

Διευθυντής: Ἀρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ΚΑΒΑΔΑΣ

31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1937

ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΔΙΑΦΥΛΑΧΘΗΝΑΙ ΑΠΟ ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΜΟΥ

Μέσα εἰς τὴν χαράν, πὺν εἶχεν ἀπλωθῇ ἐπὶ τῆς Χώρας ὅλης μὲ τὴν ἐπίσημον ἐγκαθίδρυσιν τοῦ θριαμβευτικῶς ἐπανεκλεγέντος Προέδρου κ. Φραγκλίνου Ρούσβελτ, ἐξαπολύεται ἀποτόμως καὶ ἀνηλεῶς ἡ ὀργὴ τῆς πλημμύρας καὶ τοῦ καταποντισμοῦ.

Παρομοίαν καταστροφὴν εἶχομεν καὶ πέρυσιν πενήσει. Ὅμως ἐφ'αντάσθημεν, ὅσοι μάλιστα δὲν εἶχομεν ἀκόμη ἴδῃ χιόνας καὶ βροχὰς ἐφέτος, ὅτι τὸ κακὸν θὰ ἦτο περιορισμένον εἰς τὰς συνήθεις του ἐκδηλώσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἀνησυχεῖ καὶ πολὺ ἡ εὐδαίμων Ἡπειρος αὕτη.

Ἄλλ' ἡ θεομηνία δυστυχῶς ἔλαβε τοιαύτας πρωτοφανῶς τρομακτικὰς διαστάσεις, ὥστε αἱ συνέπειαι τῆς νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ἐθνικὴ συμφορά. Τὸ δράμα παρουσιάζει σκηνὰς τραγικότητος ἀπεριγράπτου. Πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν οἱ ποταμοὶ ἐκχειλίζονται μὲ χόρως ἐνενήκοντα ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφανείαν των. Ὀλόκληροι πόλεις ἐρημοῦνται ὀλοσχερῶς. Ποσότητες βενζίνης ἀναφλεγείσαι μετέβαλον τὰ λυσσαλέα ρεύματα εἰς κινητὰς κολάσεις φλεγόμενας. Θάνατοι ἀναγράφονται καθημερινῶς. Κανεὶς δὲν γνωρίζει πόσοι θὰ εἶνε. Ἑπτακόσιοι χιλιάδες λαοῦ, εὐτυχοῦς ἕως χθὲς, σήμερον μὲ χέρια ἀδειανὰ σκορπίζονται εἰς διαφόρους πόλεις. Ἀσθένειαι προβάλλουν αἰφνιδίως. Αἱ στρατιωτικαὶ δυνάμεις ἐπιστρατεύονται ὡς ἐν πολέμῳ. Ἡ κακοκαιρία ἐπιτείνεται εἰς παγετούς. Καὶ ὁ Πρόεδρος, ζητήσας τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἑθνικοῦ παμμερῶς, διευθύνει ὁ ἴδιος τὴν μάχην μὲ τὸ Ἐπιτελεῖον τοῦ Στρατοῦ καὶ τὸν Ἐρευθρὸν Σταυρὸν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὰς οἰμωγὰς μᾶς φέρουν τῶν ἀεροπλάνων τὰ πτερὰ καὶ τὰ ἀγωνιώδη κύματα τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν.

Μὲ τὰ μάτια ψυχῆς συντετριμμένης παρακολουθοῦμεν τὸ μέγα τοῦτο δράμα μιᾶς φρίκης ἀπεριγράπτου.

Καὶ τὴν σκηνοθεσίαν συμπληρώνει εἰς τὴν φαντασίαν μᾶς τὴν καταβεβλημένην εἰκὼν, τὴν ὁποίαν δημοσιεύει σήμερον ἐφημερίς, παριστώσα τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιστήμην ὑπερθεῖν τῆς πλημμύρας ἀνίκα-

νον νὰ χαλιναγωγῇ τὴν μανίαν τοῦ στοιχείου, καὶ κάτωθεν φέρουσα τὴν ἐπ'αὐτῇ:

«Ἀκόμη μίαν φορὰν αἱ ἀτρόμητοι τῆς φύσεως δυνάμεις προκαλοῦν τὴν νεωτέραν ἐπιστήμην καὶ τὰς ἐφευρέσεις».

Συμπενθοῦμεν ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείπια τῆς καταστροφῆς. Ἄλλ' ἀνθρώπινον εἶνε ὁ πόνος νὰ ἐξέχη διὰ τοὺς ἰδικούς μας. Πόσοι ἀρὰ γε Ἕλληνες νὰ ἐμνιναν εἰς τοὺς δρόμους, χωρὶς κατοικίαν, χωρὶς καταστήματα καὶ ἐργασίας; Κόποι ἐτῶν, ἰδρωτές, πὺν ἂν ἐσυμαζεύοντο θὰ ἐσχημάτιζον μίαν μικρὰν πλημμύραν· σκληραὶ ἀπογοητεύσεις· ὕστερον πάλιν τὸ μεῖδιμα ἀπὸ τὴν ἀνάρρωσιν τῆς Χώρας· ἐλπίδες διὰ μίαν ἡμέραν καλλιτέραν· καὶ ὄνειρον ἑνὸς ταξιειδιοῦ εἰς τὸ χωριὶ καὶ ἀσπασμοῦ τῆς πικραμένης Μάνας, πὺν δὲν ἐκουράσθη νὰ περιμένῃ, ὅλα αὐτὰ ξανασβύνουν ἐντὸς ὀλίγης ὥρας!

Θρηνοῦμεν ὅλους τοὺς νεκρούς. Διότι εἶνε ἀπώλεια τῆς Χώρας καὶ τοῦ συνόλου. Θὰ κλαύσωμεν τάχα καὶ ἰδικούς μας; Καὶ πόσοι αὐτοὶ νὰ εἶνε; Καὶ ἂν ἀφῆκαν γέροντας γονεῖς, ἢ χήρας καὶ ἀνήλικα ὀρφανὰ; Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὸν πόνον, μὲ τὸν ὁποῖον Μάνα Ἑλληνὶς περιέγραψεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον πρὸ μηνῶν εἰς μίαν πόλιν τῆς Πενσυλβανίας τὸ πνίξιμον, κατὰ τὴν περυσινὴν πλημμύραν, τῆς κόρης τῆς, πὺν τὴν ἐτοίμαζε διὰ νύμφην.

Βεβαίως ἡ Χώρα εἶνε ἀνεξάντλητος εἰς πλοῦτον καὶ ταχεῖα εἰς μέσα ἀνορθώσεως κάθε ὑλικῆς ζημίας. Ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη θαυματουργεῖ, ὀργανωμένη κατὰ σύστημα ἐπιστημονικόν, μὲ τὴν δυνατὴν πνοὴν τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται κανεὶς πανταχοῦ. Ἡ Κυβέρνησις ἔχει ἐπὶ κεφαλῆς Ἀρχοντα, διὰ τὸν ὁποῖον εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις κατανοοῦμεν πόσον δίκαιον εἶχε κάποιος ὅταν εἶπε διὰ τὸν κ. Ρούσβελτ: «εἶνε ὁ ἄνθρωπος μὲ καρδίαν». Δι' αὐτὸ πιστεύω, ὅτι ὅλαι αἱ καταστροφαὶ θὰ ἐπανορθωθοῦν καὶ ἡ ζωὴ θὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν ἐκεῖ ὅπου ἡ νέκρω τῶρς κυριαρχεῖ. Ἔτυχε νὰ διέλθω πέρυσιν ἀπὸ πλημμυρισθείσας πόλεις καὶ ἐντὸς μηνῶν κάθε ἔχνος ζημίας εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Ἄλλ' εἰς τὸν νοῦν μου παραμένει ζωηρὰ ἡ εἰκὼν τῆς ἐπιστήμης, πὺν μάτην ἀποπειρᾶται νὰ ἐπιβληθῇ

ἐπὶ τῆς λύσεως τοῦ στοιχείου. Εἰκὼν τοῦ αἰωνίου ἀνθρώπου, ὅστις παρὰ τοὺς ἐγωϊσμούς του, τὰς φαντασιοπληξίας, καὶ τὴν συχνὴν του ἀνευλάβειαν πρὸς τὸ Θεῖον, ἴσταιται ἀδύνατος καὶ μικρὸς πρὸ τῆς ἀγνώστου αὐρίου καὶ ἐνώπιον τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως τῶν ἀκαταβλήτων. Ὅταν αὐταί, κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, κάποτε ἀχαλίνωτοι ἐκσποῦν εἰς ἀγριότητος μεγαλειώδεις καὶ μᾶς παρασύρουν σὰν παίγνια ἐλαφρά, τίς δύναται νὰ τὰς συγκρατήσῃ; Καὶ τότε, ὅσοι πάντοτε πιστεύουν, καὶ ἄδελφά οἱ πολλοί, ποὺ συνήθως λησμονοῦν τὸν θάνατον καὶ τὸ ἄδηλον τοῦ θανάτου, κύπτουν τὴν κεφαλὴν μὲ ἐγκαρτέρησιν καὶ πλήρη ὑποταγὴν εἰς τὸ θέλημα Ἐκείνου, ὅστις περιπατῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων, ἐπιβλέπει ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιεῖ αὐτὴν τρέμειν, καὶ ἐκχύνονται εἰς θερμὴν προσευχήν: «Ἐτι δέόμεθα καὶ ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ἀπὸ . . . καταποντισμοῦ».

Καὶ τί ἄλλο μᾶς ἀπομένει; «Σὲ παρακαλοῦμεν ἀπὸ ρυπαρῶν χειλέων καὶ ψυχῆς ἐρρυπωμένης, μὴ στέλλῃς εἰς τὸν κόσμον Σου τόσας δοκιμασίας. Καὶ ὅταν τὰς ἐπιτρέψῃς, κάμινε νὰ περνοῦν ταχέως, διότι δὲν ἀντέχομεν πολὺ. Μὰ καὶ ὅταν διαρκοῦν, δίδε μας δύναμιν καὶ ὑπομονὴν νὰ φέρωμεν αὐτὰς γενναίως, συγκρατούμενοι ἀπὸ τὴν εἰς Σέ ἐλπίδα καὶ ἐπανερχόμενοι ἰσχυρότεροι εἰς τὴν πρὸς Σέ πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον».

Ὅλαι αὐταὶ αἱ συμφοραὶ εἶνε ὡς τόσαι δοκιμασίαι, ἀλλὰ καὶ μηνύματα, ἵνα εἴμεθα ἔτοιμοι πάντοτε καὶ δεόντως εἰς ὅ,τι ἤθελεν ἐπέλθει οἰανδήποτε ὦραν καὶ στιγμήν. Τὸ τραγικώτερον, ἀλλὰ καὶ τὸ πλέον ἀνθρωπινὸν ραδιοφώνημα κατὰ τὸ δρᾶμα τοῦ τοῦ ἐξεπέμφθη ἀπὸ τοῦ Ἀρχηγείου τοῦ Στρατοῦ:

«Ἐτοιμασθῆτε διὰ μεγαλειέτερον ἀκόμη ὑψωμὸν τῶν ὑδάτων ἀπὸ τὸ Pittsburgh καὶ κάτω πρὸς τοῦ Ohio τὴν κοιλάδα. Τίποτε δὲν τὰ συγκρατεῖ».

Σὰν φωνὴ Χριστοῦ:

«Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε. Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.»

ὦ, ναί! Σὰν αὐτὲς τὲς ὥρες, ποσοευχόμεθα γορυπετεῖς, ἀπιστοὶ καὶ πιστοί, καὶ εἴθε ταχὺ νὰ μᾶς ἀκούσῃς.

Καὶ ἀνακουφιζόμενοι ἀπὸ τὴν προσευχήν, αἰσθανόμεθα δύναμιν περισσοτέραν νὰ παρηγορήσωμεν ἑστω καὶ ἀπὸ μακρὰν ὅσους ἐπληξεν ἡ συμφορά. Ἀδελφοί! Ψυχικῶς εἴμεθα μαζί σας. Συμβαδίζομεν τὸν δρόμον τῆς ἀγωνίας σας καὶ τῶν δεινοπαγημάτων. Ἀλλ' αἱ δοκιμασίαι δίδονται ἕως εἰς ἓν σημεῖον. Ἡ αὐρίον θὰ εἶνε καλλιτέρα.

Ὅμως ἄς μὴ λησμονῇ κανεὶς μας, ὅτι εἴμεθα μηδὲν ἀπέναντι Ἐκείνου, τὸν Ὅποιον τόσον πολὺ σὺνὰ λησμονοῦμεν καὶ κάποτε ὑβρίζομεν ἀναιδῶς. «Ἐν Αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν».

BENIAMIN ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἐρωτάτε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ. κ. Ἀθηναγόρα, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἐρότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

Ἐκφράζομεν θερμὰς εὐχαριστίας τῇ ὑμετέρᾳ ἀγαπητῇ Ἐρότητι διὰ τὰς ἀγαθὰς συγχαρητηρίους προσορθεῖς καὶ εὐχὰς αὐτῆς ἐπὶ ταῖς ἀγίαις τῆς εὐσεβείας ἡμῶν ἑορταῖς.

Ἀντιπροσαγορευόμεν αὐτὴν μετ' ἀγάπης καὶ τὰ κράτιστα ἀντευχόμεθα, ἐξαιτούμενοι αὐτῇ καὶ ταῖς εὐσεβέσιν αὐτόθι Κοινοτήσι τὸν ἀνατελλαντα νέον σωτήριον ἐνιαυτὸν ἔμπλεον πάσης ἀγαθωσύνης καὶ εὐλογίας παρὰ τοῦ Κυρίου, Οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς ὑμετέρας φίλης Ἐρότητος.

αἰλς'. Ἰανουαρίου 6'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως BENIAMIN
Ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Πρὸς τοὺς Ἐδλαβεστάτους Ἱερατικούς Προϊσταμένους τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Συμφώνως πρὸς Πατριαρχικὰς Ἐγκυλίους καὶ πρὸς τὸ 11ον Ἀρθρον τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἡμῶν περὶ Γάμων καὶ Διαζυγίων, ἀπαγορεύεται νὰ ἱερολογῇται ἡ Μνηστεία κεχωρισμένως ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου, ἐὰν δὲ τοῦτο γίνη, ἡ μὲν Μνηστεία κηρύσσεται ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἄκυρος, ὁ δὲ τελέσας αὐτὴν Ἱερεὺς τιμωρεῖται.

Ἐν τούτοις τινὲς τῶν Χριστιανῶν ἡμῶν, νομίζοντες, ὅτι ἡ ἀλλαγὴ δακτυλίων εἶνε καὶ Μνηστεία, πῆξουσιν τοὺς Ἐδλαβεστάτους Ἐφημερίους νὰ τελώσιν ἐκείνην τὴν ὥραν τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Μνηστείας, ἄλλοι δὲ Ἱερεῖς κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν δακτυλίων διαφόρους τελώσιν ἀκολουθίας, ὥστε νὰ παρουσιάζηται ποικιλία, δυσεξηγήτος εἰς τοὺς πιστοὺς, καὶ ἀλλαγὴ πάλιν οἱ Ἱερεῖς δὲν καλοῦνται καθόλου νὰ παραστῶσι κατὰ τοὺς ἀρραβῶνας.

Πρὸς ὁριστικὸν ὅθεν τοῦ ζητήματος διακανονισμὸν προβαίνομεν νὰ δημοσιεύσωμεν τὰς κάτωθι δὴγιας.

α'.) Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ καλῇται ὁ οἰκείος Ἐφημέριος καὶ νὰ παρίσταται κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν δακτυλίων. Εἶναι ἐπομένως ἀνάγκη νὰ διαφωτίζωνται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ἡμῶν διὰ κηρυγμάτων ἐπ' Ἐκκλησίας καὶ κατὰ διαφόρους ἄλλους τρόπους.

β'.) Ὁ Ἱερεὺς, παριστάμενος κατὰ τοὺς ἀρραβῶνας τούτους, ἀφοῦ δηλώσῃ καὶ πάλιν εἰς ἐπύρρον πάντων, ὅτι ἡ ἱερολογία τῆς Μνηστείας ἀπαγορεύεται νὰ γίνηται κεχωρισμένως πρὸ τοῦ γάμου, φορεῖ ράσον, ἀπαγγέλλει τὸ «Ἄγιος ὁ Θεὸς κλπ. . .» καὶ εἶτα εὐλογεῖ τοὺς δακτυλίους, οὓς κρατεῖ ὁ ἴδιος διὰ τῆς ἀριστερᾶς, λέγων: «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» καὶ θέτει εἰς τὸν τρίτον ἀριστερὸν δακτύλον τῶν ἀρραβωνιζομένων, καλῶν τοὺς παρισταμένους νὰ συγχαρῶσιν αὐτούς.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο πάντες ἴστανται ὅρθιοι καὶ οἱ ἀρραβωνιζόμενοι παραπλεύρως ἀλλήλων.

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀγαπητοὺς Ἱερατικούς Προϊσταμένους, ὅπως θέσωσιν εἰς ἐφαρμογὴν τὰ ὡς ἄνω καὶ τηρῶσιν ὁμοιομόρφως καὶ ἀπαρεγκλίτως.

Ἀστορία τῇ 15ῃ Ἰανουαρίου 1937

ΕΚ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν χαρακτηρισμὸν ποὺ ἐκάμαμε εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον περὶ τοῦ Μεγ. Ἀντωνίου, ὡς λάβαμεν λεπτομέρειες τῆς ζωῆς του διηγηματικῶς.

Ἦτο Κυριακὴ πρωτὶ ὁ ἥλιος μισὴν ὥραν προτῆτερα εἶχεν ἀνατείλει καὶ ἡ ἑξῆστη εἰς τὴν κομόπολιν Κόμα τῆς Αἰγύπτου, ποὺ εἶνε πάντα ἀρχετὰ αἰσθητῇ στὸ κλίμα ἐκεῖνο, εἶχεν ἀρχίσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ γίνεται ἀρχετὰ αἰσθητότερη.

Ἀπὸ τὰς τρεῖς θύρες τοῦ χριστιανικοῦ μικροῦ ναοῦ τῆς κομοπόλεως, ἐξήρχοντο οἱ πιστοί, ποὺ ἀπὸ δύο ὥρες πρὶν, μὲ τὸ χάραγμα τῆς αὐγῆς, εἶχαν πάγῃ νὰ ἐκκλησιασθοῦν καὶ προσευχηθοῦν μὲ τὸν ζῆλον, ποὺ διέκρινε τοὺς χριστιανοὺς ἐκείνους τοῦ τρίτου αἰῶνος.

Τελευταῖος ἀπ' ὅλους ἐξῆλθε ἀπὸ τὸν Ναὸν ἓνας νέος εἰκοσι περίπου ἐτῶν. Τὰ θήματά του ἦσαν ἀργά, σὰν κουρασμένα. Μὰ ἡ θαλερότης τοῦ προσώπου του καὶ τὸ σφιγτὸ δέσμιον τοῦ κορμοῦ του καὶ μία ἐκδήλωσις χαρᾶς, ποὺ ἐξωγραφίζετο στὰ μάτια του, ἐβεβαίωσαν, ὅτι δὲν εἶχε διόλου σωματικὴ κούρασι. Τὰ θήματά του ἦσαν ἀργοπόρητα, γιὰτὶ συνώδευαν τὴ γέννησι μιᾶς μεγάλης ἀποφάσεως, τὴν ὁποίαν εἶχε συλλάβει ἡ ψυχὴ του μὲ ἓνα κρίνον παρθεναῖας, ποὺ τῆς προσέφερε ὁ νοῦς του κατὰ τὴν διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας μέσα στὸν Ναόν.

Εἶχε διαβάσει ὁ Ἱερεὺς τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπή, ποὺ περιέχει τὸ διάλογον τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸν πλούσιον νεανίσκον, (Ματθ. ιθ'-21) «Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε, πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι.»

Τὸ λόγια αὐτὰ τοῦ Εὐαγγελίου ὁ νέος ἐκεῖνος, ποὺ ὠνομάζετο Ἀντώνιος, τὰ εἶχε ἀκούσει πολλὰς ἄλλες φορὰς προτῆτερα. Ἦταν ἀπὸ χριστιανούς γονεῖς, εἶχε ἀνατραφεῖ καὶ αὐτὸς χριστιανικά, καὶ ἔχοντας πολλὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν ἀπὸ μικρὸ παιδί ἐπρόσεχε πάντα του πολὺ ὅσα ἐδιάβαζε ὁ Ἱερεὺς στὴν Ἐκκλησίᾳ, καὶ δὲν ἔχανε τίποτε ἀπὸ τὰ θεία λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων, ποὺ ἄκουε πολὺ συχνά.

Μὰ ἐκείνη τὴ φορὰ τὰ ἄκουσε κάπως πλεὺ ζωντανά, πλεὺ κτυπητά· τοῦ φάνηκαν ὅτι ἔβγαιναν, ὅχι ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ λειτουργοῦ, ἀλλ' ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἦταν ἐτοιμὴ ἡ ψυχὴ του ν' ἀκούσῃ λόγια καὶ νὰ πάρῃ παραγγελίας ἀπ' τὸν ἴδιον τὸν Σωτῆρα.

Ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ, ξεκινώντας ἀπὸ τὸ σπῆτι του κατὰ τὸ χάραγμα νὰ πάῃ στὴν Ἐκκλησίᾳ, ἔφερε στὴ σκέψιν του τοὺς Ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι μὲ μία πρόσκλησι τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸν καθένα—ἀκολούθει μοι—ἀφησαν τὰ πάντα καὶ τὸν ἠκολούθησαν. Κι' ἀπὸ τὴ σκέψιν αὐτὴ ἔπεσε στὴν ἄλλῃ σκέψιν, ὅτι οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ εἶχαν πωλήσει τὰ ὑπάρχοντά των καὶ ἔφεραν τὸ ρηῖμα στὰ πόδια τῶν Ἀποστόλων γιὰ νὰ βοηθηθοῦν ὅλοι ὅσοι δὲν εἶχαν καὶ νὰ ὑπάρξῃ ἰσότης πλουσίων καὶ πτωχῶν. (Πράξ. Ἀποστ. κεφ. δ'. 32).

Κι' ἀφοῦ στὸ δρόμῳ, πηγαίνοντας στὴν Ἐκκλησίᾳ, ἐσκέπτετο ὁ Ἀντώνιος αὐτά, μόλις ἤκουσε τὸν Λειτουργὸν νὰ λέγῃ: «εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε, πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι» τοῦ ἐφάνηκε ὅτι ἔλαβε ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Χριστὸν

στὲς σκέψεις, ποὺ εἶχε κάμει αὐτὸς πρὶν, πηγαίνοντας τὸ πρωτὶ στὴν Ἐκκλησίᾳ.

Καὶ φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίᾳ τελευταῖος ἀπ' ὅλους, ὅταν ἡ Θεία Λειτουργία ἐτελείωσε, πῆρε στὸ νοῦν του ὁλοζώντανῃ τὴν παραγγελίαν ἐκείνην. Ἡ ψυχὴ του τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ νοῦ του σὰν τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ποὺ πῆρε ἡ Παρθένος Μαριὰμ ἀπὸ τὸν Γαβριὴλ Ἀρχάγγελον.

Ἔτσι μ' ἀργοπόρητα καὶ ἀπλανῇ τὰ θήματά του, κουβεντιάζοντας ἡ ψυχὴ του μὲ τὸν νοῦν του, τοῦ ἐπανελάμβανε τὸν χαιρετισμὸν αὐτὸν τοῦ Χριστοῦ: «πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι.» Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἄστραψε μέσα του θεῖον φῶς καὶ ἡ ψυχὴ του ἐπανελάβε σταθερὰ τὰ λόγια τῆς Παρθένης Μαριὰμ στὸν Ἀγγελον: «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρημά σου». (Λουκᾶ α'. 38).

Πῆγε σπῆτι τοῦ χαρούμενος ὁ Ἀντώνιος, μὲ τὴ χαρὰ, ποὺ αἰσθάνεται ὁ νικητὴς γυρίζοντας ἀπ' τὸν πόλεμον. Εἶχε κερδίσει μία νίκη, νίκη κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐξεχώρισε τελειωτικὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ψυχῆς του καὶ τὰς προσήρμοσε στὴ διδασκαλίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κορμοῦ, ἐκεῖνες, ποὺ ὅσο ἀγνὲς καὶ ἀθῶες καὶ νόμιμες καὶ ἂν ἦσαν, θὰ μπορούσαν κάποιον ἐμπόδιο νὰ φέρουν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ψυχῆς του.

Ἡ ἀπαιτήσεις τοῦ κορμοῦ τοῦ ἔλεγαν ὅτι δὲν πρέπει νὰ πωλήσῃ τὰ ὑπάρχοντά του καὶ νὰ τὰ δώσῃ στοὺς πτωχοὺς. Μποροῦσε νὰ ἔλθουν καιρὸς χρονιὲς γιὰ τὴν παραγωγὴ στὴν Αἴγυπτον, ὅπως ἡ ἐφταχρονητικὴ ἀφορία ἐπὶ τοῦ Φαραώ. Ἄν δὲν ἔχῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ κτήματα, ποὺ τοῦ ἀφῆκε πεθαίνοντας πρὸ ἑξ μηνῶν ὁ πατέρας του, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα;

Ἦταν μία σκέψιν λογικὴ, ἀνθρώπινος, ποὺ τὴν ἐπέβηλαν ἡ ἀπαιτήσεις τοῦ κορμοῦ.

Ἐπειτα οἱ γονεῖς του τοῦ εἶχαν ἀφήσει καὶ μίαν νεώτερον ἀδελφὴν του νὰ τὴν ζήσει καὶ τὴν παντρεύῃ μὲ τὴν κληρονομία ἐκείνην. Ἀμα τὰ ἐμοίραζε ὅλα στοὺς πτωχοὺς αὐτὸς, τί θὰ ἐγίνετο ἐκείνη;

Ἔτσι, σέροντας ἀργοπόρητα τὰ θήματά του ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίᾳ στὸ σπῆτι του, ἔκαμε τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν: «Ἐχω—εἶπε—τριακόσια στρέμματα, παχειά, ποτιστικά, χωράφια, ἔχω καὶ μερικὰ χρυσάφια, ἀσήμια, καὶ διαμαντικά.

Τὰ χωράφια θὰ τὰ χαρίσω ὅλα στοὺς πτωχοὺς· πωλῶντας δὲ τὰ κινητὰ, ἔπιπλα καὶ ἀσημικὰ, διαμαντικὰ καὶ μάλαμα, θὰ κρατήσω ἓνα ποσόν, μικρὸ βέβαια, ἀλλ' ἀπαραιτήτο, γιὰ τὴν ἀδελφὴν μου καὶ ὀλίγον γιὰ καμμιὰ ἀναπάντεχῃ ἀνάγκη μου καὶ ἐμὲ στὸ μέλλον, καὶ τὰ ἄλλα ὅλα θὰ πᾶνε στοὺς πτωχοὺς, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Χριστός».

Ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν Κυριακὴν ἐκείνην ἀσχολήθηκε τακτοποιώντας τὰ ἔγγραφα τῆς κατοχῆς του πάνω στὰ κτήματα καὶ τὴν κληρονομίαν καὶ ἡ χαρὰ του στὴν καρδίᾳ του τοῦ τὴν παράστανε σὰν μία μεγάλη—πολὺ μεγάλη—ἐορτή. Σημερώνοντας δὲ τὴν ἄλλη μέρα, τὴ Δευτέρᾳ, ἐπραγματοποίησε κατὰ γράμμα τὴν ἀπόφασιν.

Πέρασαν πέντε-ἑξ ὁδομάδες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ ὁ Ἀντώνιος στὸ διάστημα αὐτὸ ἐπεριώρισε φοβερά, εἰς τὸ ἐλάχιστον, τὰς ἀνάγκας τῆς σωματικῆς· σὰν ἀσκητὴς ζώντας στὸν κόσμον ἔτρωγε στὸ μερόνυχτον μόνον μιὰ φορὰ καὶ τὸ φαγητό του ἦταν ἀνείπωτα λιτὸ καὶ κάποτε ξερόψωμον μονάχα. Στὴν προσευχὴ δὲ ὀλημερίς περνώντας τὰς ἡμέρας του ἔβγαινε ἀπ' τὸ σπῆτι του ὁσάκις ἐπήγαινε στὴν ἐκκλησίᾳ.

(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην Σελίδα)

Αἰδ. Π Κωνσταντινίδου,
Γεωγ. Προϊσταμ. τῆς Κοινότητος
Atlanta, Ga.

(Παρακαλοῦμεν νὰ τὸ προσέξῃτε ἰδιαίτερώς)

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἄς μὴ φανῇ παράξενος εἰς τὸν ἀναγνώστην ὁ τίτλος τοῦ παρόντος ἄρθρου, καὶ νομίσῃ ὅτι τὸ θέμα εἶνε ἀκατάλληλον διὰ ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν καὶ ὅτι ἐκφεύγει τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ ὑπογράφοντος αὐτό.

Χαράττομεν τὰς γραμμὰς ταύτας μὲ πόνον ψυχῆς, ἐπικαλοῦμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Ὁρθόδοξου Παρατηρητοῦ» καὶ τὴν ἐπέμβασιν τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος, ἐπὶ ζητήματος σπουδαιοτάτου τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ εἰς τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

Καὶ χωρὶς νὰ πελαγοδρομῶμεν ἐρχόμεθα κατ' εὐθείαν εἰς τὰ πράγματα.

Διήλθε τῆς πόλεως μας πρὸ τινων ἡμερῶν μία ὁμάς ὁμογενῶν ἢ ὁποία περιφέρει πρὸς ἐπίδειξιν ἀνὰ τὰς Ἑλληνικὰς παροικίας μίαν Ἑλληνικὴν ὁμιλοῦσαν κινηματογραφικὴν ταινίαν, καὶ ἡ ὁποία δυστυχῶς εἶνε ἔργον ἐνὸς τῶν διασημοτέρων συγχρόνων Ἑλλήνων λογοτεχνῶν.

Ἡ ταινία, διαφημιθεῖσα καταλλήλως, ἐπεδείχθη εἰς μίαν κεντρικὴν αἴθουσαν τῆς πόλεως μας· κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν συνέρρουσαν ἄνθρωποι οἱ ὁμογενεῖς διὰ νὰ ἴδουν Ἑλληνικὴν κινηματογραφικὸν ἔργον, καὶ ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν ὅλον σχεδὸν τὸν παιδικὸν κόσμον, διὰ νὰ ἴδῃ καὶ ἀκούσῃ Ἑλληνικὸν δράμα, ἐκτυλισσόμενον εἰς τὴν Μητέρα Πατρίδα.

Παραλείπομεν τὸ ὅτι ὡς ἐκτέλεσις τὸ ἔργον παρουσίασεν οἰκτρὰν ἀποτυχίαν. Καὶ δὲν θὰ ὁμιλήσωμεν οὔτε περὶ τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἔλαβον μέρος εἰς αὐτό, οὔτε περὶ τῆς ρυπαρότητος τῆς κινηματογραφικῆς ὁδόνης, οὔτε περὶ τῶν ἐφθαρμένων μηχανημάτων, τὰ ὁποῖα ἔγειναν αἰτία νὰ καθυστερήσῃ ἡ παράστασις ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν, καὶ νὰ ἐλεινολογῇ ἡ νέα γενεὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιχείρησιν.

Περιοριζόμεθα εἰς τὸ ἔργον.

Ἦτο μία ἀναπαράστασις ὅλης τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς διαφθορᾶς, ἡ ὁποία βασιλεῦει εἰς τὰ κατώτατα στρώματα ὅλων τῶν κοινωνιῶν, καὶ φυσικὰ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Τὸ ὅλον ἔργον ἐκτυλίσσεται εἰς ρυπαρὰ κέντρα καὶ ἀπόκεντρα, καὶ ἐπιδεικνύει αὐτὸν τοῦτον τὸν θρίαμβον τῆς διαφθορᾶς· παρουσιάζει ἀπ' ἐνὸς μὲν μίαν διεφθαρμένην κόρην, ἡ ὁποία πλουτεῖ καὶ εὐδαιμονεῖ, καὶ ταξιδεύει ἐν ἀνέσει καὶ γλιδῇ μετὰ τῶν συζύγων, τοὺς ὁποίους ἐνήλλασε συχνότατα, ἀπ' ἑτέρου δὲ μίαν ἐνάρετον κόρην, ἡ ὁποία παραμερίζεται καὶ δυστυχεῖ καὶ εὐρίσκει ἄσυλον μόνον ἐν τῇ διαφθορᾷ. Εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ δράματος ἐμφανίζεται δις ἡ εἰκὼν τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ ἀκούεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι καθ' εἰς ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον, ποὺ τοῦ ἐχάραξεν «ἡ μοῖρα».

Καὶ θεωρεῖται τοιουτοτρόπως ὁ Χριστὸς ὡς ὁ ὁδηγῆσας τὰς δύο ταύτας γυναῖκας εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν.

Καὶ αὕτη μὲν ἦτο ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου. Ἐποκίλλετο δὲ τὸ δράμα μὲ βλασφημίας, ἄρᾶς καὶ ὕβρεις, τὰς ὁποίας μόνον εἰς τὰ καταγώγια εἶνε δυνατόν ν' ἀκούσῃ τις, καὶ τὰς ὁποίας κατάπληκτος ἦκουεν ἡ νέα γενεά.

Δὲν κρίνομεν τὸ δράμα ὡς ἔργον τέχνης. Ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἀπ' αὐτοῦ ἀποκομίζει ὁ θεατὴς, καὶ εἰς τὰς καταστροφάς, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἐπίδειξις παρομοίων κινηματογραφικῶν ταινιῶν, κρούομεν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, ἐφιστῶντες τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων καὶ ἐξορκίζοντες τοὺς ἀγαπητοὺς συναδέλφους καὶ τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων εἰς τὰς αἰθούσας τῶν ὁποίων συνήθως τὰ ἔργα ταῦτα ἐπιδεικνύονται, ὅπως σταματήσουν πάσῃ θυσίᾳ τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον, ποὺ ἐπιφέρουν αἱ τοιαῦται θεατρικαὶ ἢ κινηματογραφικαὶ παραστάσεις.

Διότι ἡμεῖς οἱ παρερχόμενοι, βεβαίως δὲν ἐπηρεαζόμεθα ἀπὸ τοιαύτας ἐπιδείξεις ἀνηθικότητος καὶ ἀσχημίας. Ἀηδιάζομεν μόνον καὶ ἀρκοῦμεθα νὰ ἐλεινολογοῦμεν τοὺς συγγραφεῖς καὶ τοὺς παραγωγοὺς τοιούτων θεαμάτων καὶ ἀπέχομεν τοιουτοτρόπως δὲ ζημιοῦνται καὶ αὐτὰ τὰ καλὰ θεατρικὰ ἔργα.

Ἄλλ' ἡ νέα γενεά;

Ἡ νέα γενεά, τὴν ὁποίαν προσπαθοῦμεν νὰ ὁδηγήσωμεν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς;

Ἡ νέα γενεά, τὴν ὁποίαν διδάσκομεν ἀπὸ τε τοῦ ἁμβωνος καὶ τῶν κοινοτικῶν σχολείων νὰ ἀκολουθῇ τὰς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ, νὰ μὴ ἁμαρτάνῃ, νὰ μὴ βλασφημῇ, νὰ μὴ ἀσχημονῇ;

Ἡ νέα γενεά, τὴν ὁποίαν διδάσκομεν, ὅτι ἡ ἀρετὴ πάντοτε ἀμειβεται, ὅτι ἡ εὐτυχία εὐρίσκεται μόνον εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, ὅτι ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς ἁμαρτάνοντας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν;

Ἡ νέα γενεά, πρὸς τὴν ὁποίαν παριστῶμεν καθημερινῶς τὴν Ἑλλάδα ὡς τὴν ὥραιότεραν χώραν τοῦ κόσμου, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν καὶ τὰ Ἑλληνικὰ ἥθη καὶ ἔθιμα ὡς τὸ ἰδεώδες τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας καὶ τῆς ἀρετῆς;

Ποῖαν ἐντύπωσιν προσενοῦν εἰς αὐτὴν τοιαῦτα θεατρικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ὑποτίθεται ὅτι εἶνε παρμένα ἀπὸ τὴν σύγχρονον Ἑλληνικὴν ζωὴν, εἶνε δύσκολον νὰ παραστήσωμεν ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ ποῖαν ἀπάντησιν νὰ δώσωμεν εἰς τὰ παιδιὰ μας, ὅταν μᾶς ἐρωτοῦν «Ἐτεῖ εἶνε ἡ ζωὴ στὴν Ἑλλάδα; Ἐτεῖ μουντζώνουν, ἔτσι ὕβρίζουν, ἔτσι βλασφημοῦν;»

Δὲν εἴμεθα κατὰ τοῦ θεάτρου. Τοῦναντίον θεωροῦμεν τὸ θέατρον ὡς σχολεῖον διὰ τὴν κοινωνίαν, καὶ πιστεύομεν ἀκροδάντως, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον, διδάσκον ἀπὸ σκηνῆς διδακτικὰ Ἑλληνικὰ ἔργα, δύναται νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Σχολεῖον, καὶ νὰ ἀποθῇ δεῦτερος ἄμβων διὰ τὴν διάσωσιν τῶν πατρίων εἰς τὴν χώραν ταύτην.

Θέλομεν τὸ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικὸν θέατρον, ὡς μέσον προπαγάνδας, διὰ τὴν Πατρίδα, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τὰ Ἑλληνικὰ ἥθη καὶ ἔθιμα.

Θέλομεν τὸ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικὸν θέατρον, εἴτε πραγματικὸν θέατρον εἶνε εἴτε κινηματογράφος, νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἀγνὴν Ἑλληνικὴν ζωὴν, τὴν πραγματικὴν Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν, καὶ ὅχι τὰ ἀπορρίμματα αὐτῆς καὶ τοὺς ἐκφυλισμένους τύπους τῶν τριόδων τῶν μεγαλοπόλεων.

Ὁμιλοῦμεν περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου ἐν ταῖς Ἡ-

νωμέναις Πολιτείαις. Τὸ τονίζομεν ἅπαξ ἔτι διὰ τὰ μὴν ἀκούσωμεν τὰς συνειθισμένας ἀντιρρήσεις, ὅτι ἡ τέχνη δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἠθικὴν, καὶ ὅτι ὁ τεχνίτης ἀποδίδει ρεαλιστικὰ τὴν ζωὴν ὅπως τὴν βλέπει.

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις εἶνε ἐντελὲς διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ζωὴν ἐν Ἑλλάδι. Τὸ περιβάλλον διάφορον, οἱ κίνδυνοι διαφορετικώτεροι καὶ μεγαλύτεροι. Καὶ τὸ θέατρον ἀντὶ ἀπλῆς ἐπιδείξεως ἔργων τέχνης, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναλάβῃ διὰ τὸν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμόν ἱεραποστολικὸν καὶ ἐθναποστολικὸν ἔργον, καὶ ἀντὶ νὰ διδάσκῃ ὅτι ἀηδὲς καὶ ἔκφυλον, νὰ διδάσκῃ πραγματικῶς εἰς τὴν νέαν γενεάν τὴν προσήλωσιν πρὸς τὸ Ἑθνικὸν παλλάδιον καὶ πρὸς τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις.

Δὲν γράφομεν ὑπερβολὰς. Ἐντὸς τριετίας μᾶς ἔφεραν εἰς τὴν πόλιν μας δύο κινηματογραφικὰς ταινίας, ἔδωκε δὲ παραστάσεις καὶ ἓνας πλανόδιος καραγκιόσης, αὐτοκαλούμενος «Ἑλληνικὸν θέατρον». Εἰς ὅλα αἱ βωμολοχίαι διεδύχοντο τὰς ὕβρεις, αἱ βλασφημίαι τὰς ἀσχημίας, καὶ ἡ ἀηδία ὑπῆρξεν ἡ μόνη αὐτῶν ἀνάμνησις. Τὰ παιδιά μας ὅμως ἔμαθον ἀπ' αὐτὰ λέξεις καὶ φράσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἐγνώριζον, καὶ ὁ Θεὸς μόνον γνωρίζει πόσος καιρὸς θὰ παρέλθῃ διὰ νὰ σβύσουν ἀπὸ τὴν ψυχὴν των μερικαὶ βρωμεραὶ εἰκόνας.

Ποιούμεθα θερμὴν ἐκκλησίαν πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Πατρίδος μας, πρὸς τὴν Σεβ. Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν, πρὸς τοὺς Ἑλληνας συγγραφεῖς, πρὸς πάντα δυνάμενον νὰ βοηθήσῃ τὸν ὑπερωκεάνειον Ἑλληνισμόν, ὅστις τόσον πιστῶς καὶ τόσον ζηλοτύπως διαφυλάττει τὰ πάτρια. Ἄς γίνῃ μία συστηματικὴ προσπάθεια πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τούτου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ παράδειγμα δι' ὅλους τοὺς ξενητευμένους τῶν ἄλλων φυλῶν καὶ ἐθνικοτήτων.

Ἄς ἐπιβληθῇ κάποια ἐξέτασις τῶν ἐξ Ἑλλάδος εἰσαγομένων κινηματογραφικῶν ἔργων. Ἄς γίνῃ μία θετικὴ καὶ ἰδιαίτερα προσπάθεια διὰ τὸν ἐν τῇ διασπορᾷ Ἑλληνισμόν. Ἄς γραφοῦν ἰδιαίτερος δι' αὐτὸν ἐθνικὰ καὶ διδακτικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα νὰ βοηθήσουν τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Σχολείου. Δὲν θέλομεν νὰ βοηθήσουν οἰκονομικῶς, ὡς προσφέρονται πλανόδιοι ἐπιχειρηματίαι, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀποσκηνῆς διδασκαλίας πρὸς διάσωσιν τῆς Ἑθνικῆς μας γλώσσης, τῶν Ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, καὶ τῶν πατρικῶν μας παραδόσεων.

Θὰ ἦτο ἄρα γε πολὺ δύσκολον νὰ κατηρτίζετο θίασος ἀπὸ δεδοκιμασμένους καλλιτέχνας, ὁ ὁποῖος ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως νὰ περιώδευε τὰς Κοινότητας τῆς Ἀμερικῆς πρὸ παντός, καὶ μὲ τὴν ἐνίσχυσιν αὐτῶν τούτων τῶν Κοινοτήτων νὰ ἐδίδασκεν ὠρισμένα καὶ παρὰ τῆς Ἀκαδημίας ἐγκεκριμένα θεατρικὰ ἔργα;

Δὲν φανταζόμεθα ὅτι εἶναι δύσκολον. Εἴμεθα μάλιστα βέβαιοι, ὅτι πρώτη ἡ Ἱερά ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ μετ' αὐτῆς ἅπασαι αἱ Κοινότητες θὰ ἐδίδον ὁλοφύγως τὴν ἠθικὴν καὶ ἠλικὴν αὐτῶν συνδρομὴν δι' ἓν τοιοῦτον ἐθνικοσωτήριον ἔργον.

Ρίπτομεν μίαν ιδέαν καὶ ὑποβάλλομεν αὐτὴν εὐλαδῶς εἰς τὸν νῦν κυβερνῶντα τὴν Πατρίδα.

Ἐν τῷ μεταξὺν δέ, συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τοὺς συναδέλφους καὶ εἰς ὅλα τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅπως μνηθῶν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κοινοτήτος Ἀτλάντας, τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισε νὰ μὴ παραχωρῇ τὴν Κοινοτικὴν Αἵθουσαν διὰ θεατρι-

κὰς παραστάσεις, ἂν προηγουμένως δὲν ἐξετάσῃ τὸ διδασκόμενον ἔργον καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ τὴν ἐπίδειξιν οὐδεμιᾶς κινηματογραφικῆς ταινίας εἰς τὴν Κοινοτικὴν Αἵθουσαν, ἂν προηγουμένως δὲν παρακολουθήσῃ αὐτὴν καὶ ἴδῃ ὁλόκληρον τὸ ἔργον, διότι μίαν φορὰν νὰ ἴδουν τὰ παιδιά μας τέτοιαν ἀθλίαν ταινίαν πηγαίνουν τελείως εἰς τὰ χαμένα τεσσάρων ἐτῶν κόποι καὶ ἔξοδα τοῦ Κοινοτικοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης Σελίδος)

Ἐκεῖ στὴν Ἐκκλησίᾳ, μίαν ἄλλη Κυριακὴ, ἐκρίθηκε γιὰ πάντα τὸ μέλλον καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἀντωνίου, ὁ ὁποῖος ἐπῆρε κατόπι ἐπάξια τὸν τίτλον τοῦ Μεγάλου.

Ἀνεγνώσθη τὴν Κυριακὴν ἐκείνην εἰς τὴν Λειτουργίαν, ἡ περικοπὴ ἀπὸ τὴν Ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλίαν, πού περιέχει τὴν φράσιν: «Μὴ μερμηνῆσετε περὶ τῆς αὔριον».

Ὅταν τὸ ἤκουσε αὐτὸ ὁ Ἀντώνιος, ἐθεώρησε τὸν ἑαυτὸν του ἔνοχον. «Εἶχα χαρὰ—εἶπε στὸν ἑαυτὸν του—ὅτι ἄφησα τὰ πάντα γιὰ νὰ ἀκολουθήσω τὸν Χριστόν· καὶ ὅμως ἡ πίστις μου σ' Αὐτὸν ἦσαν ἐλαττωματικὴ· ἐφρόντισα γιὰ τὸ μέλλον τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τὸ ἰδικόν μου, ἐμερίμνησα διὰ τὴν αὔριον· δὲν εἶχα ἀπεριόριστη πίστιν εἰς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν. Ἡ νίκη μου ἐναντίον τοῦ ζωϊκοῦ ἑαυτοῦ μου ἦταν μισή. Θὰ τὴν ὁλοκληρώσω».

Βγῆκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πῆγε μὲ ἀπόφασιν στὸ σπίτι του.

Μέσα σὲ μία βδομάδα ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀντωνίου, κόρη εὐσεβεστάτη καὶ αὐτὴ, εἶχε παραδοθῇ σὲ μία χριστιανικὴ γυναίκα Ἀδελφότητα· τὴν εἶχε ἐμπιστευθῇ ὁ Ἀντώνιος σὲ γνώριμες πιστὲς παρθένους νὰ τὴν ἀναθρέψουν παρθενικά, χριστιανικά, ἀγνά. Ἐμάτευσε τότε ὅσα εἶχε βαστάξει ἀπὸ τὴν πρώτη πώλησιν τῆς περιουσίας του καὶ τὰ ἐμοίρασε μὲ χαρὰ εἰς τοὺς φτωχοὺς· αὐτοὺς δέ, μένοντας γιὰ λίγες μέρες ἔξω ἀπὸ ἓνα μικρὸ πατρικὸν του σπῆτι, ἐσχεδιάζε πῶς θὰ μπορούσε πλεὶς αὐστηρὰ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν ὑψηλότερη ὑπαρξί του, τὸ πνεῦμά του, τὴν ψυχὴν του.

ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ

Ὁ Πρῶτος καὶ ὁ Δεύτερος Τόμος τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ», στερεῶς δεδεμένοι μὲ πανί, τιμῶνται ἑκάστος \$3.00 καὶ ἀποστέλλονται πανταχοῦ ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν.

Οἱ Τόμοι τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ», τοῦ ἀξιολόγου τούτου Θεολογικοῦ μας Περιοδικοῦ, πρέπει νὰ εὑρίσκωνται εἰς τὴν βιβλιοθήκην παντός Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ, εἶνε δὲ τὸ καλλίτερον δῶρον διὰ κάθε Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν εἰς οἵανδήποτε περίστασιν. Γράψατε:

ORTHODOX OBSERVER

25-19 30th Drive, Astoria, New York.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΔΙΚΑΙΟΝ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

ΗΤΟ πολὺ χαρακτηριστικὴ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Σ. Β. Μπένσον, τῆς Πρεσβυτεριανῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μπρούκλιν ἐκφρασθέντος ὡς ἐξεφράσθη κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομαδὰ εἰς ἐνοείσιν διαμαρτυρίας κατὰ τῆς ὁλοῦν ἀραιώσεως τοῦ ποιμνίου τοῦ «Ἱερὸς Ναός, —εἶπε— κτισμένος διὰ νὰ περιλαμβάνῃ ἀνέτως 800 περίπου ἐκκλησιαζομένους, δὲν περιεχεῖ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας οὔτε 49 χριστιανούς». Εἶνε γεγονός ὅτι ὁ ποιμὴν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ δεικνύῃ ἀπεριόριστον ὑπομονὴν καὶ νὰ ἐκδηλώῃ τὴν μεγαλυτέραν ἀφοσίωσιν, εἴτε μέγα καὶ πολυπληθές, εἴτε ἐλάχιστον εἶνε τὸ ποίμνιόν του. Ἀλλ' ὀφείλουν καὶ οἱ χριστιανοὶ νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει ὅτι ὀφείλουν νὰ ἐκκλησιαζῶνται τακτικώτατα ὄχι μόνον διὰ τὴν ἰδικήν των θρησκευτικὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ δίδουν τὴν ἀπαιτούμενην ἐνίσχυσιν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Οἱ ποιμένες, εἶνε ἀληθές, ὅτι κάμνουν ὅ,τι δυνατόν, ἰδίως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διπλασιάσαντες τὰς προσπάθειάς των ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Πρέπει ὅμως εἰς τὰς πολλὰς αὐτῶν προσπάθειας νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰς ἰδικὰς μας. Διότι «ἡ ἀμαρτία ἡμῶν ἐνώπιον Κυρίου ἔσται μεγάλη σφόδρα», ἐὰν δὲν δείξωμεν τὸ ἀπαιτούμενον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ψυχικὴν ἡμῶν σωτηρίαν καὶ ἐὰν δὲν ἐρχώμεθα εἰς συστηματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τῆς Ὁρθοδόξου.

ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΑ, ΑΛΛΑ ΠΟΛΥ ΕΝΘΑΡΡΥΝΤΙΚΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

ΜΕΤ' ἐκτάκτου εὐχαριστήσεως ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἐν Νέα Ὑόρκη ὑπάρχουν Ἑλληνόπαιδες οἱ ὁποῖοι ἐργαζόμενοι ἀπὸ τῆς 9ης πρωϊνῆς μέχρι τῆς 4ης ὥρας ἀπογευματινῆς φοιτοῦν κατόπιν ἐπὶ 1-2 ὥρας εἰς Ἑλληνικὰ ἀπογευματινὰ Σχολεῖα. Συγχαίρομεν θερμότατα τόσο τοὺς Ἑλληνόπαιδας αὐτοὺς καὶ τοὺς γονεῖς των ὅσον καὶ τοὺς διδασκάλους αὐτῶν οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐνισχύουν εἰς τὴν ὥραίαν αὐτὴν προσπάθειάν των. Εὐχόμεθα δὲ διακαῶς ὅπως τὸ μέτρον τοῦτο εὖρη μιμητὰς ὅλους τοὺς Ἑλληνόπαιδας τῆς Ἀμερικῆς. Εἴμεθα ὁβελαιοὶ ὅτι, ὄχι μόνον οἱ προϊστάμενοί των θὰ ἐκανόνιζον ὥρας ἐξόδου των καταλλήλους, ἀλλὰ καὶ αἱ Σχολικαὶ Ἐπιτροπαὶ καὶ αἱ διευθύνσεις θὰ ἔκαμνον τὸ πᾶν διὰ νὰ τοὺς διευκολύνουν. Εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὸ μέλλον των Ἑλληνοπαίδων ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἡ Ἑλληνικὴ μόρφωσις καὶ δεόν νὰ καταβληθῇ πᾶσα ἐνέργεια πρὸς τὸ σημεῖον αὐτό. Οἱ γονεῖς καὶ οἱ κοινοτικοὶ παράγοντες ὅς ἐντείνουν τὰς προσπάθειάς των μὲ κάθε δυνατὴν θυσίαν. Ἐκ μέρους ὄλων θὰ γίνουν ὅλαι αἱ εὐκολίαι διὰ τὴν φοίτησιν Ἑλληνοπαίδων εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα. Ὡσαύτως τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον, εἴμεθα ὁβελαιοὶ ὅτι θὰ κάμῃ τὸ πᾶν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν.

Η ΧΑΡΤΟΠΑΙΞΙΑ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΑΣ ΕΟΡΤΑΣ

ΚΑΤΗΝΗΤΗΣΕ πληγὴ καὶ -πληγὴ τρομερὰ τὸ χαρτοπαίγνιον μετὰ τῶν Ὁμογενῶν τῆς χώρας ταύτης. Ὡσὰν νὰ μὴ ἔφθανεν ὅτι παίζουν καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ὠρσαν καὶ ἰδιαίτεραν ἐποχὴν, τὴν ἐποχὴν τοῦ Δωδεκαμήρου, κατὰ τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς πλέον περιορισμὸς τίθεται εἰς τὸ ἀχαλίνωτον αὐτὸ πάθος τῆς χαρτοπαίξις. Τόση εἶνε ἡ ἔκτασις καὶ τὸ πάθος πρὸς τὴν χαρτοπαίξιαν, ἰδίως εἰς τὰς μεγάλας μας πόλεις, ὥστε νὰ διερωτᾶται κανεὶς ἐὰν δὲν πρέπει νὰ ὑψώσῃ πελωρίαν τὴν φωνὴν τῆς διαμαρτυρίας. Ἡ ἔκτασις τῆς μανίας αὐτῆς ἡ ὁποία ἔχει καταλάβει ἕνα μέγα ποσοστὸν ὁμογενῶν, ἀποτελεῖ τρομερὸν κίνδυνον ἐξαπλούμενον, κίνδυνον φοβερὸν διὰ τὴν σωματικὴν καὶ ἠθικὴν ὑγείαν τῆς φυλῆς μας. Οἱ ἔγγαμοι, ἰδίως, ὁμογενεῖς εἶνε κατὰ τοῦτο ἀξιοκατακριτότεροι διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι καταστρέφουν τοὺς ἑαυτοὺς των, δίδουν τὸ ἐλεεινότερον παράδειγμα εἰς τὰ τέκνα των. Ἀκεραῖαν θὰ ὑπέχουν αὐτοὶ τὴν εὐθύνην ὅταν ταῦτα, ἀργότερον, θαδίσουν εἰς τὰ ἴχνη ἐκείνων καὶ ἀρχίσουν νὰ χαρτοπαίζουν. Ἀς χρησιμοποιήσουν πλέον τὸν κοινόν των νοῦν καὶ ἄς σταματήσουν μέχρις ἐδῶ. Κανένα ἀπολύτως δὲν ὠφέλησε τὸ χαρτοπαίγνιον, ἀλλ' ἀπεναντίας, κατέστρεψεν ὅλους ὅσοι εἶχον τὴν ἀφροσύνην νὰ ἔχουν σχέσεις μὲ αὐτό. Τὰ ἀποτελέσματά του εἶνε τόσο τρομερά. Ἑλληνες, ἀποφύγετε μὲ πᾶσαν θυσίαν τὸ φοβερὸν αὐτὸ πάθος τῆς χαρτοπαίξις.

ΛΟΓΟΙ ΕΙΡΗΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΠΟΛΕΜΕΦΟΔΙΩΝ

ΕΙΝΕ περίεργος ἡ πολιτικὴ μερικῶν διπλωματῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν νὰ παρασκευάζουν τὴν εἰρήνην ἐν καιρῷ πολέμου καὶ τὸν πόλεμον ἐν καιρῷ εἰρήνης. Ἰδιαίτερος περίεργος—διὰ νὰ μὴ μεταχειρισθῶμεν ἄλλην λέξιν—εἶνε ἡ πολιτικὴ μερικῶν μεγάλων Κρατῶν, ὡς ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία, ἡ Σουηδία, τὸ Βέλγιον, ἡ Δανία, ἡ Τσεχοσλοβακία κ. ἄ, αἱ ὁποῖαι, ἐνῶ ἄφ' ἐνὸς κόπτονται διὰ τὴν εἰρήνην, ἄφ' ἐτέρου δὲν παύουν νὰ πωλοῦν μὲ προθυμίαν εἰς μικρότερα κράτη διάφορα ὅπλα καὶ πυρομαχικά καὶ εἶδη πολέμου. Εἶνε ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι τὰ Ἕθνη τὰ ὁποῖα κηρύσσουν τὴν εἰρήνην, τὰ ἴδια ἐκεῖνα Ἕθνη τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὄχι μόνον ἐξοπλίζονται πυρετωδῶς μέχρις ὀδόντων, μὲ τὴν πρόφασιν πάντοτε ὅτι ἐπικεῖται πόλεμος, ἀλλὰ καὶ πωλοῦν πυροβόλα καὶ στρατιωτικὰ ἀεροπλάνα καὶ αὐτοκίνητα κατὰ μεγάλας ποσότητας καὶ εἰς ἄλλα ἔθνη. Ἡ πρᾶξις των αὐτὴ ἡ ἀχαρακτήριστος μᾶς ὑπενθυμίζει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Λατίνος ποιητὴς εἶπε: - «Ὁ κόσμος θέλει νὰ ἀπατᾶται ὥς αὐταπατᾶται λοιπόν». Εἶνε ὅμως καιρὸς αἱ Ἐκκλησίαι τοῦλάχιστον νὰ διαφωτίσουν τὰ ποίμνιά των ὅτι οὐδέποτε εἶνε δυνατόν νὰ παύσουν οἱ πόλεμοι ἐφ' ὅσον δὲν παρασκευαζόμεθα δι' εἰρήνην καὶ δι' ἔργα εἰρηνικά, σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ.

Ο ΑΜΒΟΝ

Ἀρχιμ. Ἀθηνάγορα Καθβάδα,
Πρωτοδουγκέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς
Ἀμερικής

«Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι
αὐτοὶ παρακληθίσονται.»

Εἶχε μακαρίσει πρώτους ὁ Σωτὴρ Χριστὸς τοὺς πτωχοὺς τῷ πνεύματι. Εἶχε εἰπῇ ὅτι εἶνε ἄξιοι διὰ τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἐκεῖνοι, πού τὸ πνεῦμά τους, ἡ ψυχὴ τους, εἶνε πτωχὴ καὶ στερημένη ἀπὸ κοσμικὰς ἱκανοποιήσεις. Συνεσταλμένοι δὲ ἀπὸ τὴν ταπείνωσιν αὐτὴν ἀναζητοῦν τὸν πλοῦτον τῆς Θείας χάριτος καὶ εἶνε ἔτοιμη ἡ ψυχὴ τους νὰ προσλάβῃ τὸν πλοῦτον αὐτὸν καὶ νὰ ἱκανοποιηθῇ.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν πρῶτον αὐτὸν μακαρισμὸν προχωρεῖ ὁ Κύριος εἰς τὸν δεύτερον μὲ τὸν ὁποῖον θεβαιώνει ὅτι θὰ παρηγορηθοῦν ἱκανοποιητικὰ ἐκεῖνοι, πού πενθοῦν, καὶ γι' αὐτὸ τοὺς μακαρίζει.

Ἀλλὰ ποῖοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πενθοῦν;

Μέσα εἰς τὸν πολυτάραχον ὡκεανὸν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, δὲν γνωρίζω ἂν μπορούμε νὰ ἱσχυρισθούμε ὅτι ὑπάρχει ἔστω καὶ ἓνας μόνον ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ μὴν ἔχῃ ἢ νὰ μὴν εἶχε κάποιον λόγο, κάποια αἰτία στὴ ζωὴ του νὰ αἰσθανθῇ πένθος μέσα του. Μόνον οἱ φρενοβλαβεῖς ξεφεύγουν ἀπ' αὐτό. Μὰ πάλι εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθούμε ὅτι ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐμακάριζε ὁ Χριστός, ἀφοῦ ὅλοι μπορεῖ κάλλιστα καὶ φυσικὰ νὰ εἶνε καὶ πενθοῦντες; Θὰ ἐμακάριζε ὁ Χριστὸς τὸν καθένα, πού γιὰ ἀσημαντὰ πράγματα, ἢ ἀρχαῖστα, ἢ παράνομα, ἢ ἐπιβλαβῆ, θέλει νὰ πενθῇ μέσα στὴν καρδιά του, γιὰτὶ τὸ κάθε τι τὸ λογαριάζει πολὺ σπουδαῖο καὶ ἐπειδὴ φαντάζεται ὅτι συνέβη μόνον εἰς αὐτόν;

Ἡ ἀπάντησις ὅμως σ' αὐτὸ εἶνε ἀρνητικὴ θεαίως, γιὰτὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὡς μακάριον κ' ἐκεῖνον, πού πενθῇ γιὰτὶ δὲν ἔχει ἑκατομμύρια νὰ κατεξοδεύῃ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ἐπίσης ὅτι ὑπάρχουν ἀρκετοὶ ὅπου πενθοῦν ἀγνά, πολὺ περισσότεροι ἀπ' ὅσους ὁ καθένας μας μὲ τὴν κοινωνικὴ του πείρα θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀνακαλύψῃ ἢ καὶ νὰ φαντασθῇ ὑπάρχουν ἀρκετὰ πολλοί, πού ἔχουν λόγους δικαιολογημένους νὰ πενθοῦν, καὶ πενθοῦν εἰλικρινά, συχνότατα.

Τέτοιους λόγους δικαιολογημένους, πράγματα καὶ καταστάσεις, πού συντρίβουν ἀπότομα ἢ βαθμηδόν, ὀλοφάνερα ἢ ὑπουλά, κρυφά, τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ καὶ κάνουν μίαν εὐγενικὰ καρδιὰ νὰ πενθῇ, τοὺς γνώριζε ὡς Θεάνθρωπος ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Γνωρίζοντας δὲ καὶ τὰς αἰτίαι των καὶ τὰ ἀποτελέσματά των, γιὰ τὰς εὐγενικὰς καρδιὰς, τὰς περιέλαβε ἀσφαλῶς εἰς τὸν δεύτερον αὐτὸν μακαρισμὸν: «μακάριοι οἱ πενθοῦντες». Παρὰ πάνω ὅμως ἀπὸ ὅλες αὐτὰς τὰς αἰτίαι, πού θὰ ἔκαναν μίαν χριστιανικὴν καρδιὰ νὰ αἰσθανθῇ πένθος βαρὺ, τὰς ἁμαρτίαις ἐθεώρησε ὁ Χριστός, ὡς πρῶτες. Γιὰτὶ τὴν ἁμαρτίαν ἐβλεπε ὡς τὴν μεγαλειέστην δυστυχίαν τοῦ ἀνθρώπου ὁ Θεάνθρωπος, ὁ ὁποῖος ζητῶντας τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀνύψωσιν τῆς πνευματικῆς ζωῆς τ' ἀνθρώπου, κατέβη εἰς τὸν κόσμον κ' ἐσταυρώθηκε.

Ὅταν λοιπὸν μὲ τὸν δεύτερον μακαρισμὸν τοὺς

πενθοῦντας ἐμακάρισεν, ὁ Σωτὴρ εἶχε μὲν ὑπ' ὄψει ὅλες τὰς ἄλλαις δικαιολογημέναις αἰτίαι, πού κάνουν νὰ πενθῇ ἡ ἀνθρώπινη καρδιά, μὰ στὴν πρώτη γραμμὴ ἔβαλε ἐκεῖνους, πού πενθοῦσαν εἰλικρινὰ γιὰ τὴν ἁμαρτωλὴν κατάστασίν τους.

Καὶ εἶνε βέβαια πολλοὶ οἱ τέτοιοι πενθοῦντες. Ἴσως βέβαια ὄχι τόσο πολλοὶ ὅσοι ἔπρεπε νὰ εἶνε, ἀφοῦ ὅλοι μας σχεδὸν σὲ μίαν τρικυμιώδη θάλασσαν τῆς ἁμαρτίας ταξιδεύομε. Εἶνε ὅμως οἱ πενθοῦντες ἁμαρτωλοὶ περισσότεροι ἀπὸ ὅσους φανταζόμεθα. Εἶνε πολλοί, πού μυστικά, κρυφά, ἀγνώριστα πενθοῦν. Πολλὰς φορὰς ἄλλων ἀνθρώπων ἡ συνείδησις φαίνεται σὲ μᾶς πῶς κοιμᾶται καὶ ἴσως κοιμᾶται ἀρκετὰ, μὰ δὲν κοιμᾶται ἀξύννητα.

Ἡ Θεία Πρόνοια στέλνει πολλὰς φορὰς τιμωρίας παιδαγωγικὰς, ἢ προμηνύματα τιμωριῶν διὰ νὰ ξυπνᾷ τὴν συνείδησιν ἀπὸ τὸν ὕπνον τὸν ἁμαρτωλό. Σὲ τέτοιαις περιστάσεσι φωτίζει τῆς ψυχῆς τὴν ὁρασί μὲ θεῖον φῶς τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Μία τέτοια δοκιμασία καὶ εὐεργεσία ἀκόμη θεία πρὸς μίαν ἀνθρώπινην ὑπαρξιν δὲν εἶνε εὐκόλο νὰ εἶνε γνωστὴ καὶ εἰς ἄλλους.

Πολλὰς φορὰς οἱ ἁμαρτωλοὶ στὴ θέρη τῶν πόθων καὶ παθῶν μας μυκτηρίζομε τὴν ἰδέαν ὅτι πέραν τοῦ τάφου ὑπάρχει κρίσις, ἀνταπόδοσις καὶ τιμωρία· μὰ ἔρχονται καὶ ὥρες ἢ στιγμῆς, πού ἡ ἁμαρτία μας εἶνε αἰσθητὴς πολὺ ἐπάνω στὴ συνείδησί μας καὶ τὸ βάρος των τὴν γονατίζει πολὺ πειστικά. Ἐὰν σὲ τέτοιαις στιγμῆς παρουσιασθῇ ἐμπρὸς μας ἓνα εὐγενὲς παράδειγμα ἀπὸ ἄλλον, παράδειγμα ἀγάπης, εὐσεβείας καὶ αὐταπαρνήσεως, ἡ αἰσθησις ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε ἡθικῶς κατώτεροι ἀπὸ ἐκεῖνον, μᾶς προκαλεῖ ντροπὴ ἢ ὁποία μᾶς δαγκάνει τὰ μέσα μας καὶ μᾶς προξενεῖ λύπην καὶ πένθος. Καὶ αὐτὸ πάλιν μένει συνήθως γνωστὸν μόνον σ' ἐκεῖνον πού συμβαίνει· οἱ ἄλλοι δὲν τὸ ξέχουν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν νεότητα, πού πέρνει τὰ ζητήματα ἐλαφρά, σὲ τέτοιαις περιπτώσεσι εἰς ὅλους, πού θέλουν εἰλικρινὰ νὰ εἶνε χριστιανοί, κρύβεται ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ χαμόγελο τῆς εὐχαριστήσεως ἢ ἀγωνία τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως· ἀναβαίνει ἕως τὰ χεῖλη ἢ ἀηδία, πού προέρχεται ἀπὸ τὴν τρελλὴν ἀνηθικότητα, τὴν ὁποίαν τὴν ἐφανταζόμεθα πῶς ἔκανε χαρούμενη τὴν ζωὴν μας· θρονοκοπάει μέσα μας ὁ πόθος μας νὰ ἦταν δυνατό νὰ ξαναποκτήσουμε τὴν ἀθωότητα, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε εἴχαμε καὶ τὴν ἔχασαμε μαζὺ μὲ ὅλες τὰς ἀπερίγραπτες ἀληθινὰς χαρὰς τῆς. Ἀκόμη καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἐζημιώσαμε κ' ἐβλάψαμε ἄλλους, ἡ ὁποία σὰν μαῦρον κατάρρα στέκει μπρὸς στὴ συνείδησί μας καὶ τῆς σκοτεινιάζει τὸ δρόμο τῆς, κ' ἀκόμη ὁ φόβος ὅτι ὁ Μέγας ὑπερασπιστὴς τοῦ κάθε ἀδικουμένου θὰ ἀνταποδώσῃ κάποτε τὸ κακὸν αὐτό· ὅλα αὐτὰ σὲ μίαν κατάλληλη στιγμή φέρουν πένθος στὴν ψυχὴ, πένθος εὐγενικό, σωτήριο.

Μὰ εἶνε καὶ ἄλλο πάρα-πέρα.

Ὅταν ἡ ἰδέα τῆς προσωπικότητος τοῦ Θεοῦ ὡς Θεοῦ ἀγίου, πού βραβεύει τὴν ἀγνότητα καὶ μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται τὴν φαιλότητα, παρουσιάζεται εἰς τὴν ψυχὴν μας μὲ τὸ ἀνέκφραστο μεγαλεῖο τῆς ἀπολύτου καθαρότητος καὶ ξεγυμνώνει μπρὸς στὰ μάτια τῆς τὴν ἁμαρτίαν μὲ τὴν ἀσχημία τῆς, καὶ τῆς δείχνει ὅτι ἐγκληματαί κατὰ τῆς ζωῆς τῆς, τότε ἡ συνείδησις πνίγεται ἀπὸ φόβο καὶ ἀπόγνωσι.

Ὅταν τὸ κακὸν, πού ἔγινε μὲ τὸ ἔγκλημα τοῦ ἁμαρτήματος ἐναντίον τῆς ζωῆς τῆς ψυχῆς, φαίνεται ἀδιόρθωτο, ἢ ἀπόγνωσις αὐτὴ φθάνει εἰς τρομερὸν σημεῖον. Ὅταν μὲ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ τοῦ ἁμαρτήματος, κατεστράφησαν ἓνα σωρὸ ψυχικὰς ἱκανότητες καὶ ἐξηντλήθησαν δυνάμεις καὶ ἡπα-

τήθησαν εὐαισθησίες· ὅταν βλέπῃ ἡ ψυχὴ ὅτι τὸ κακὸν, ποὺ ἔκαμε ἡ ἁμαρτία ξαπλώνεται περσότερο μὲ τὸ παράδειγμα σὲ ἄλλους καὶ καταστρέφει καὶ ἄλλους καὶ δὲν σταματιέται καὶ δὲν ἐπανορθώνεται, τότε γεννιέται μέσα της μία λύπη μπρὸς στὴν ὁποίαν καμμία ἄλλη λύπη δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ παραβληθῇ.

Τότε στὴν ψυχὴ ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως γίνεται σα-
ράκι, ποὺ ποτὲ δὲν πεθαίνει, καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ κακοῦ,
ποὺ ἔγινε, γίνεται φωτιά, ποὺ ποτὲ δὲν σβύνει.

Γιὰ τέτοιες συμφορὲς πένθους ὁ Λυτρωτὴς Χριστὸς
δίνει παρηγοριά.

Ὁ μακαρισμὸς τοῦ πρὸς τοὺς πενθοῦντας γιὰ τέτοια
ἁμαρτωλὴ κατὰστασί τους, φθάνει σ' ὅλο τὸ βάθος τῆς
ἀδύσσου, ποὺ ὀνομάζεται ἀνθρώπινη ἀπελπισία καὶ βαλσα-
μώνει ὅλους· αὐτοὺς χαιρετᾷ ὡς εὐτυχεῖς ποὺ θὰ παρηγο-
ρηθοῦν μὲ οὐράνια παρηγορία.

Πολλὲς φορὲς οἱ ἄνθρωποι μένουν σιωπηλοὶ μπρὸς στὴ
λύπη, μπρὸς στὸ πένθος. Τοῦναντίον δέ, ὁμιλοῦν ὅταν βρι-
σκονται σὲ γήινες χαρὲς καὶ ἀπολαύσεις· καὶ μάλιστα τό-
τε ὁμιλοῦν πολὺ, μέχρι φλναρίας.

Καὶ εἶνε φυσικὸ καὶ ψυχολογημένο.

Σ' ἀνθρώπους, ποὺ τοὺς τρώγει πραγματικὰ ἡ λύπη,
κανεῖς λόγος παρηγορητικός, ἀπὸ ἀνθρώπινα χεῖλη, δὲν εἶ-
νε τόσο δυνατὸς καὶ τόσο ἀληθὴς πραγματικὰ ὥστε ν' ἀξι-
ζῇ σὲ τέτοιες στιγμὲς νὰ εἰπωθῇ. Ἡ πλειὸ ποθητὴ παρηγορία
γι' αὐτοὺς εἶνε ἡ σιωπὴ τῆς συμπόνιας ὅλων τῶν ἄλλων, ποὺ
παραστέκουν γύρω τους. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς, ἡ ζωὴ
καὶ ἡ ἀλήθεια, χαιρετᾷ τὰ ἀναρρίθμητα τέτοια πλήθη, ποὺ
εἶνε πληγωμένα, τόσο ἀπὸ τὰ βέλη τῆς ἁμαρτίας ὅσο καὶ
ἀπὸ ἄλλους καύμους καὶ δοκιμασίαις κοινωνικὰς καὶ πενθοῦν
εἰλικρινὰ μέχρις ἀπελπισίας καὶ τοὺς λέγει «Μακάριοι σεῖς,
γιατὶ θὰ σᾶς δοθῇ παρηγορία οὐράνια».

Πολλοί, ποὺ λογαριάζουν ἄσχετα τὴ ζωὴ, σὰν μικρῶν
παιδιῶν παιγνίδι, καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐμβαθύνουν στὴν
οὐσία της, νομίζουν ὅτι ἡ λύπη δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ μέρος
στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, γι' αὐτὸ καὶ ἐπιδιώκουν νὰ δημι-
ουργοῦν ἓνα σωρὸ τεχνητὰς αἰτίας γέλοιου, ψεύτικες πηγὲς
χαρᾶς.

Στὴν ἐποχὴ μας μάλιστα αὐτὸ κατήντησε ἐπιδημία φο-
βερὴ, ποὺ ξέσπασε ἀπὸ τὴ σαπίλα, ποὺ ἐμαζεύτηκε κατὰ τὰ
τελευταῖα χρόνια στὴν ἀνθρώπινη καρδιά. Σ' ὅλα τὰ θέα-
τρα τώρα, μεγάλα καὶ μικρά, σ' ὅλες τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ
χωριά ἀκόμη πληρώνουν μὲ σεβαστὰ ποσὰ πρόσωπα κομι-
κὰ γιὰ νὰ κάνουν τοὺς θεατὰς νὰ χαροῦν καὶ νὰ γελάσουν.
Πλειὸ ἀρδὲς μὰ καὶ πλειὸ λυπηρὸ φαινόμενο δὲν πιστεύω
νὰ ὑπάρχῃ ἀπὸ τὸ νὰ γελάῃ κανεῖς καὶ νὰ δείχνῃ χαρὰ
ὅταν μέσα του δὲν ἔχει τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς χαρᾶς
καὶ ὅταν τὸ γέλιο δὲν εἶνε εἰλικρινὲς καὶ αὐθόρμητο ξέσπα-
σμα χαρᾶς πραγματικῆς. Ἐμπορεῖ καὶ πρέπει βέβαια νὰ κρύ-
βῃ κανεῖς τὴ λύπη του γιὰ νὰ μὴ λυπηθῇ καὶ ἄλλους καὶ τὸ
χαμόγελο ν' ἀνθῇ στὰ χεῖλη του. Μία τάσις ὅμως πληρωμέ-
νου γέλοιου μεταβάλλει τὴν κοινωνίαν σὲ ἄσυλο ἡλιθίων
παιδιῶν, καθυστερημένων διανοητικῶς, ποὺ γελοῦν χωρὶς
αἰτία, σὰν νὰ παρουσιάξῃ γέλιο στὸ πρόσωπό τους μία ἀκα-
νόνηστη σπασμωδικὴ συνέργεια τῶν νέρων τους.

Ἔτσι ἦσαν καὶ οἱ παλαιοὶ ἡγεμόνες, βασιλεῖς καὶ αὐτο-
κράτορες, ποὺ στέλνοντας καθημερινῶς στὸν ἄλλον κόσμον
ἓνα σωρὸ ἀντιπάλους, ποὺ τοὺς θεωροῦσαν ὑποπτους, εἴ-
χαν κοντὰ τους ὀλῆμερις τοὺς δύσμορφους γελωτοποιοῦ-
σιν γιὰ νὰ κάνουν ἀστεία νὰ γελοῦν αὐτοὶ καὶ πνίγουν ἔτσι,
κάτω ἀπὸ τὸ πλαστὸ ἐκεῖνο γέλιο, τὰς φοβερὰς φωνὰς τῆς
συνειδήσεώς των. Ἔτσι εἴμαστε καὶ μεῖς ἀποφεύγοντας τὴ

Θεοδ. Κοκκιανάκη, Δ. Θ.
Διακόνου

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ἡ θριαμβευτικὴ ἐπανεκλογὴ τοῦ Προέδρου κ. Φ. Ροῦτ-
σελτ ἐχαιρετίσθη ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον μὲ ἰδιαίτερον ἐνθου-
σιασμόν. Ἐχαρακτηρίσθη ὡς γεγονός μεγάλης σημασίας
καὶ σπουδαιότητος. Ἐδωροῦντο οἰωνὸς ἄριστος διὰ τὴν ἐπι-
τυχίαν τῶν προσπαθειῶν τοῦ διεθνοῦς κόσμου πρὸς ἐπικρά-
τησιν τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ δικαίως. Διότι ὁ Ροῦτσελτ, ὡς ἀπεδείχθη, εἶναι
προσωπικότης διεθνοῦς ἀξίας. Στολισμένη μὲ πολλὰ προ-
σόντα ψυχικὰ καὶ μορφωτικὰ, μὲ πολλὴν πολιτικὴν σύνεσιν
καὶ σοφίαν, μὲ ὅλα τὰ ἐνδείγματα τοῦ μεγάλου νοῦ. Ἡ πο-
λιτικὴ του σύνεσις ἐφανερώθη κατὰ τὴν πρώτην περίοδον
τῆς προεδρίας του μὲ ὅλην τὴν τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ σο-
βαρότητα.

Αἱ εἰλικρινεῖς του προσπάθειαι πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ
κόσμου, οἱ ἀσυμφεροντολόγητοι σκοποὶ, τὰ λογικὰ μέ-
τρα πρὸς περιορισμὸν τῆς ἀδικίας καὶ ἐπέκτασιν τῆς κοινω-
νικῆς εὐημερίας ἐπέτυχον πληρέστατα. Διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ
τὴν δευτέραν ἐκλογὴν του δικαίως ἀναμένει ὁ κόσμος φῶς
ἠθικὸν πρὸς κατεύθυνσιν τῶν πολιτικῶν προσώπων εἰς ἀλη-
θεῖς καὶ σοβαροὺς ἀνορθωτικοὺς προσανατολισμοὺς.

Ὁ ἐναρκτήριος λόγος τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν εἰς τὴν
Πρωτεύουσάν των Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς τὰς 20 Ἰα-
νουαρίου εἶναι μία ἀπόδειξις τῶν αἰσθημάτων ὑπὸ τῶν ὁ-
ποίων διαπνέεται καὶ τῶν προσπαθειῶν μὲ τὰς ὁποίας ἡσχο-
λήθη εἰς τὸ παρελθόν καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ τὸν ἀπασχολήσουν
καὶ εἰς τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς νέας του προεδρίας.

Εἰς τὸν λόγον αὐτόν, διὰ τοῦ Προέδρου Ροῦτσελτ, ὁμι-
λεῖ ἡ ὑγίης σκέψις τῆς ἐποχῆς μας. Ὅμιλεῖ ἡ σκέψις μιᾶς
ἀληθινῆς ἀνωτερότητος. Σκέψις τὴν ὁποίαν διακρίνει ἡ
σοβαρὰ μελέτη τῶν πολυπλόκων προβλημάτων τοῦ συγχρό-
νου κόσμου. Ἡ βαθεῖα ψυχολογικὴ ἐξέτασις τῶν ἀναγκῶν

λύπη καὶ πληρώνοντες μὲ χοῦμα τὸ προσωρινόν, ψεύτικον,
ἄσκοπον γέλιο.

Εἰς τὰ ὅμματα ὅμως τοῦ Σωτῆρός μας Χριστοῦ ἡ λύπη
δὲν ἦταν κακὸ γιὰ τὴν ἀνθρώπιν ψυχὴ. Ὅπως στὴν πάλιν
τοῦ Ἀγγέλου μὲ τὸν Ἰακώβ εἰς τὸ ὄνειρον τούτου, ὁ Ἄγ-
γελος παλαίοντας ἐδυνάμωσε τὸν ἀντιπαλαιστή του, ἔτσι καὶ
ἡ λύπη παλαίοντας μὲ τὸν ἄνθρωπον τοῦ δυναμώνει τὴν ψυ-
χὴ του. Ἐπειτα δὲ ποὺ ἡ λύπη μὲ τὸν καιρὸ περνᾷ καὶ σβύ-
νεται στῆς μνήμης μας τὰ βάθη, μᾶς ἀφήνει ὄχι ἡττημένους,
ἀλλὰ χειραφετημένους ψυχικῶς, ἐλευθερωμένους ἀπὸ τὴ
σκλαβιά πολλῶν ἁμαρτιῶν, ποὺ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸ ἂν δὲν
ἦταν ἡ λύπη στὴν καρδιά μας ἀσφαλῶς θὰ ἐκάναμε.

Μὲ τὴν ἀλήθεια ὅλων ὅσα εἶπαμε ἐδῶ, μποροῦμε νὰ
ἐκτιμήσουμε τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς παρηγοριᾶς, ποὺ μᾶς
ἔδωκε ὁ Σωτὴρ Χριστὸς στὸν δεύτερον μακαρισμόν του, μὲ
τὸν ὁποῖον μᾶς ἐβεβαίωσε πῶς ἀσφαλῶς «Μακάριοι εἶνε οἱ
πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.»

τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ἡ ἀποφασιστικὴ ὑπόδειξις τῶν μέσων πρὸς δημιουργίαν ἑνὸς πολιτισμοῦ ἀνωτέρου, ἡθικοῦ, χριστιανικοῦ, δικαίου, ἀνορθωτικοῦ τῶν ἀληθῶν ἀξιών τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀτόμου.

Τὰ μέσα ταῦτα πρὸς δημιουργίαν τῆς κοινωνικῆς ἀνωτεροποιήσεως δὲν τὰ ζητεῖ ὁ Πρόεδρος Ροῦζβελτ εἰς τὴν ἄρνησιν τῶν ἀληθινῶν ἡθικῶν ἀξιών, εἰς τὴν ἀποκήρυξιν τῶν ἡθικῶν ιδεωδῶν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν ἀπόμακρον χώραν τῶν θεωριῶν τοῦ ἀγνωστικισμοῦ, οὔτε ἐκεῖ ὅπου ἡ ἐκδίκησις τῆς ἀδικίας ἐξεγείρει τὰς συνειδήσεις καὶ δημιουργεῖ κοινωνικοὺς σάλους καὶ καθεστωτικὰς ἀναστατώσεις.

Κάθε ἄλλο! Αἱ ἀναζητήσεις τοῦ Ροῦζβελτ ἔχουν τὸν χαρακτῆρα τῆς θετικότητος. Ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Κοινωνίαν εἰς ἕνα πολιτισμὸν δικαιοσύνης καὶ ἀνωτέρας ἡθικῆς ζωῆς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ παραγνωρίσῃ «τὰ παλαιὰ θεμέλια», τὰ αἰώνια ιδεώδη τοῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος, τὰ θεμέλια τῆς κοινωνικῆς σωτηρίας, τὸν νόμον τοῦ δικαίου, τῆς ἀγάπης, τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς ἀδελφώσεως, τὴν Εὐαγγελικὴν ἡθικὴν.

Ἐπ' αὐτῶν διεκήρυξεν ὅτι προτίθεται νὰ θεμελιώσῃ ἕνα διαρκεστέρας ἀξίας οἰκοδόμημα, διὰ μίαν καλλιτέραν χορὴν τῶν ἐπερχομένων γενεῶν. «Ἀνελάβομεν, εἰπε, χρησιμοποιοῦντες τὰ νέα μέσα τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, νὰ παγιώσωμεν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων θεμελίων ἕνα διαρκέστερον οἰκοδόμημα, διὰ μίαν καλλιτέραν χορὴν τῶν γενεῶν τοῦ μέλλοντος.»

Ἡ ὁμολογία αὕτη τοῦ Μεγάλου Προέδρου τῆς Ἀμερικῆς δίδει μαθήματα ἀληθινῆς πολιτικῆς κατευσύνσεως εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Δίδει ἀπάντησιν πρὸς ἐκείνους οἱ ὅποιοι πρὸ τοῦ μεγάλου καὶ ἐπικινδύνου ὄγκου τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων, γεμᾶτοι ἀπισιοδοξίαν, ἐρωτοῦν «τί θὰ κάνομεν;»

Γυρίσετε εἰς τὰ ὀπίσω. Σεβασθῆτε τὰς ἀρχὰς τοῦ ἡθικοῦ νόμου. Πολεμήσατε μὲ ἀπόφασιν διὰ τὰ δίκαια τοῦ κοινωνικοῦ συγκροτήματος. Προχωρήσατε, λησιμονοῦντες τὰς ἀτιχεῖς μεθόδους τοῦ παρελθόντος, καὶ βασισθῆτε ἐπὶ τῆς ὑγιоῦς ἀληθείας τοῦ πνεύματος. Μελετήσατε καὶ πάλιν τὰς παλαιὰς ἀληθείας καὶ λησιμονήσατε τὰ ψεύδη. Ἐξάλειψετε τὴν γραμμὴν ἢ ὁποία χωρίζει τὸ πρακτικὸν ἀπὸ τὸ ιδεωδες διὰ νὰ διαμορφώσετε ἕνα ὁργανισμὸν ἀφαντάστου δυνάμεως διὰ τὴν ἐδραίωσιν ἑνὸς ἡθικῶς καλλιτέρου κόσμου.

Αὕτη εἶναι ἡ ἀπάντησις τὴν ὁποίαν δίδει ὁ Πρόεδρος εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἀντικρύζουν τὰ κοινωνικὰ προβλήματα μὲ δειλίαν. Πρὸς ἐκείνους, ποὺ ἐπιχειροῦν νὰ τὰ λύσουν χωρὶς νὰ μελετήσουν τὴν βάση τῆς ἐπιτυχίας, χωρὶς νὰ ἔχουν ὀδηγὸν τὰς ἀληθινὰς ἡθικὰς ἀρχὰς «τὰ παλαιὰ θεμέλια», χωρὶς τὴν ιδεάν τῆς θυσίας ἢ ὁποία ἐμπνέει τὴν δύναμιν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν μεγάλων ἀποφάσεων.

«Πολλὰ φωναὶ ἀκούονται, εἶπεν, ὅταν ἀντιμετωπίζωμεν μίαν μεγάλην ἀπόφασιν. Ἡ Ἄνεσις λέγει: Ἀργοπόρησε λίγο. Ἡ Καιροσκοπία λέγει: Ἰδοὺ μία καλὴ εὐκαιρία. Ἡ Δειλία λέγει. Πόσον δύσκολος εἶναι ὁ δρόμος ἐνώπιόν μας. Εἶναι δύσκολος πράγματι ὁ δρόμος. Ἀλλ' ὅταν ἔχη τις ὡς ὀδηγὸν τὴν πίστιν εἰς τὴν ἀνωτερότητα τοῦ σκοποῦ του, ὅταν ἐμπνέεται ἀπὸ ἀληθεῖς καὶ εἰλικρινεῖς φιλανθρωπικὰς ἀρχὰς, ὅταν χειραγωγῆται ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς διδασκαλίας Του, τότε ὁ δρόμος παρὰ τὴν δυσκολίαν του εἶναι εὐχάριστος. Διότι τὸν στολίζει ἡ εἰλικρίνεια τῶν σκοπῶν. Τὴν κούρασίν του τὴν ἀναπαύει ἡ ιδέα

τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ καθήκοντος. Τοὺς πόνους του τοὺς κατευνάζει ἡ σταθερὰ ἐλπίς τῆς ἐπιτυχίας.

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Πρόεδρος Ροῦζβελτ ἐξεδήλωσε τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀπόλυτον πεποίθησιν τὴν ὁποίαν ἔχει, ὅτι ἡ πίστις εἰς τὰ ἀγνὰ ιδεώδη τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἱκανὴ νὰ δώσῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν εἰρήνην καὶ νὰ παγιώσῃ τὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην καὶ νὰ δημιουργήσῃ συνθήκας ἀνθρωπιστικωτέρας ζωῆς καὶ πολιτισμοῦ.

Ἄλλ' εἰς τὸν τελευταῖον λόγον του ἀπέδειξεν εἰς τὸν κόσμον πόσῃ δύνάμει ἔχει ἡ Χριστιανικὴ σκέψις εἰς τὸ νὰ μεταβάλῃ τὸν κόσμον. Εἰς τὸ νὰ κατευθύνῃ τὰς κοινωνικὰς δυνάμεις εἰς ἐνέργειαν δημιουργικὴν συνθηκῶν ζωῆς, ἀνωτέρας ἡθικῶς καὶ εὐτυχεστέρας ὁλικῶς. Εἰς τὸ νὰ εὐρύνῃ τοὺς ὁρίζοντας τῆς ἡθικῆς ζωῆς τοῦ ἀτόμου. Εἰς τὸ νὰ δώσῃ νέαν πνοὴν πρὸς δημιουργίαν νέων φιλοσοφικῶν θεωριῶν καὶ κοινωνικῶν συστημάτων.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ π. ἔτους εἰς τὸ ἐν Ν. Ὑόρκῃ «Ἐθνικὸν Συνέδριον ἐπὶ τῆς Θρησκείας καὶ ἀνωτέρας παιδείας», αἱ συζητήσεις ἐστράφησαν περὶ ἀπὸ τὰς θεωρίας τοῦ Berdiaef καὶ τοῦ Dawson. Ὁ Berdiaef εἰς τὸ ἔργον του «The End of Our Time» βλέπει τὴν ἐποχὴν μας ἀνάλογον εἰς πολλὰς τῆς ἐκφάνσεις μὲ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεσαίωνος. Καὶ οἱ δύο μαζὺ βλέπουν τὸν αἰῶνά μας, ὡς τὸ τέλος μιᾶς ἐποχῆς, τῆς ὁποίας ἐχάθησαν τὰ πνευματικὰ θεμέλια. Καὶ ὁ μὲν Berdiaef ζητεῖ τὴν δημιουργίαν τοῦ Θρησκευτικοῦ Κομμουνισμοῦ, ὁ δὲ Dawson προτιμᾷ τὸν Φασισμόν. Ἄλλ' ὁ Πρόεδρος Ροῦζβελτ, καθὼς παρουσιάζεται εἰς τὸν λόγον του, βαδίζει μέσῃ ὁδόν. Ἀποφεύγει τὰ ἄκρα καὶ τῶν δύο θεωριῶν καὶ ἀναγνωρίζει τὴν ἀνάγκην τῆς υπάρξεως ἐξουσίας ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τοῦ λαοῦ, ἐξουσίας τὴν ὁποίαν διακρίνουν ἀληθεῖς πολιτικαὶ ἀρεταί, «ἀπέραντος ποσότης ὑπομονῆς εἰς τὸν χειρισμὸν διαφόρων μεθόδων καὶ ἀπέραντος ποσότης ταπεινοφροσύνης», πνευματικαὶ προἰποθέσεις καὶ δημιουργικὴ ἱκανότης πρὸς θεμελίωσιν τῶν νέων κατευθύνσεων τῆς ζωῆς ἐπὶ τῶν παλαιῶν θεμελίων τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ.

Διὰ ταῦτα πάντα δικαίως ἐχαρακτηρίσθη ὁ λόγος τοῦ Προέδρου ὡς «ἱερὸν κήρυγμα». Κήρυγμα, ἀπὸ τὸ ὅποιον ὁ κόσμος δύναται νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀξίαν τῆς τιμῆς τῶν αἰωνίων ἀρχῶν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐνεπνευσθήσαν καὶ θὰ ἐμπνέωνται ὅλοι οἱ Μεγάλοι Πρωτοπόροι τοῦ Πολιτισμοῦ, τῆς κοινωνικῆς σωτηρίας καὶ ἡθικῆς ἀναγεννήσεως τοῦ κόσμου.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας ὡς ἐπλήρωσαν τὰς συνδρομὰς των νὰ πληρῶσουν αὐτὰς εἰς τοὺς ἐγγράψαντας αὐτοὺς ἢ νὰ τὰς ἀποστείλωσιν ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ δι' ἐπιταγῆς, ἐπ' ὀνόματι:

THE ORTHODOX OBSERVER
25 19 30th Drive, Astoria, N. Y.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔρχομαι σήμερα στὸ ζήτημα τῆς διδακτικῆς μεθόδου καὶ τῆς πρὸς τὰ παιδιά παροχῆς τῶν γνώσεων.

Ἦναι πολὺ-πολὺ γνωστὴ εἰς ὅλους σας ἡ παιδαγωγικὴ ἀρχὴ ὅτι καθε μᾶθημα στὸ σχολεῖο πρέπει νὰ στηριχθῇ εἰς τὰς γνώσεις, πού ἔχει ἔως τότε τὸ παιδί. Ὅλες αὐτὲς ἡ γνώσεις, πού ἔχει τὸ παιδί ἀπὸ τὴ μητέρα του καὶ τὸν πατέρα του καὶ ἐν γένει τὴν οἰκογένειάν του, ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, τὸ θέατρο, τὸ δρόμο, τὰ χωράφια, τὸν οὐρανὸν, τὴ θάλασσα, καὶ ἀπὸ ὅ,τι ἄλλο ἔχει πέσει στὴν ἀντίληψιν τοῦ παιδιοῦ, λέγονται μὲ τὸ ὄνομα «Προσλαμβάνουσαι ἢ ἀφομοιῶσαι παραστάσεις». Ὅσο πλεὺς πολλὰς εἶνε αὐτὲς εἰς ἓνα παιδί, τόσο μεγαλύνει εὐκολώτερα ὁ κύκλος τῶν παραστάσεων τοῦ παιδιοῦ, γιατί σχετίζουμε εὐκόλα τὰς παλῆς γνωστὰς παραστάσεις μὲ καινούργιες παραστάσεις καὶ γνώσεις. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ κάθε σχολείου.

Ὁ κύκλος δὲ τῶν παραστάσεων τῶν μαθητῶν μας ἐδῶ, εἶναι πολὺ πλούσιος καὶ ἐπομένως αἱ ἀφομοιῶσαι παραστάσεις ὑπάρχουν στὰ παιδιά, ὥστε δὲν ἔχομε παρὰ νὰ τὰς ἑυνοῦμε κατὰλληλα εἰς κάθε πρέπουσαν περίστασι. Τὸ παιδί μᾶς ἔρχεται ἔτοιμο καὶ πλουτισμένο μὲ γνώσεις ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸ Σχολεῖο, ἐπομένως τὸ μόνο γιὰ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ κοπιᾶσῃ καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ καταβάλωμε προσπάθεια, εἶναι ἡ διαρκὴς καὶ ἐπίμονος ἀσκήσις εἰς τὸ γλωσσικὸ ζήτημα.

Δὲν ξέρω ἂν συμφωνῇτε μὲ τὴ γνώμην μου, ὅτι οἱ μαθηταὶ μας ἐδῶ ἀντιλαμβάνονται εὐκολώτερα. Ἐγὼ τοῦλάχιστο τὸ κατάλαβα αὐτὸ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, πού ἀνέλαβα τὴ διδασχὴ στὸ Ἑλληνικὸ σχολεῖο τῆς Ἀμερικῆς. Αὐτὸ βεβαίως δὲν σημαίνει ὅτι τὰ Ἑλληνόπουλα στὴν Πατριδα μας ὑστεροῦν εἰς ἀντίληψιν καὶ εὐφροσύνην, ἀλλὰ τὰ ἐδῶ παιδιά, ὅπως εἶπαμε καὶ πρὶν, εἶναι ἐτοιμασμένα ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸ Σχολεῖο καὶ ἀπὸ τὴν ἐν γένει ζωὴν τους, στὴν ὁποίαν δροῦν ἐλεύθερα καὶ χωρὶς πολλοὺς περιορισμοὺς.

Τὸ πλεονέκτημα ὅμως αὐτὸ τῶν μαθητῶν μας, δυστυχῶς, σκιαζεται ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο μειονέκτημα, πού κάμνει τὸ ἔργο μας ἐδῶ πολὺ δύσκολο. Τὸ μειονέκτημα αὐτό, τὸ τόσο δυσάρεστο γιὰ μᾶς, εἶναι τὸ ὅτι τὰ παιδιά μας ἔρχονται στὸ σχολεῖο μὲ πολὺ χαλαρωμένη τὴν προσοχὴν τους.

Τὰ παιδιά δὲν φταίνε γι' αὐτὸ, Ἐπρόσεξαν ὀλόκληρες ὥρες στὸ Ἀμερικανικὸ σχολεῖο, κουράστηκαν, ἐμελέτησαν, ὑποχρεώθηκαν νὰ πειθαρχήσῃ καὶ τὴν ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν θέλουν νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν κλίσι, πού ἐκ φύσεως ἔχουν στὸ παιγνίδι, ὑποχρεώνονται νὰ περιορισθῶν σὲ ἓνα δεῦτερο σχολεῖο, σὲ ἓνα περιβάλλον πληκτικὸ καὶ πενιχρό, ὅπως εἶναι τὰ περισσότερα σχολεῖα μας ἐδῶ—γιὰ λόγους οἱ ὁποῖοι δὲν μποροῦν βέβαια νὰ ἐνοχοποιήσῃ κανένα, ἀλλὰ μᾶλλον κινοῦν τὴν συμπάθειαν καὶ τὸ θαυμασμὸν γιὰ κείνους, πού τὰ ἱδρυσαν.

Τώρα σ' αὐτὰ ὅλα ἂς προσθέσωμε καὶ τὴ δική μας συμπεριφορὰ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαρτᾶται τὸ νὰ ἐπιβαρυνθῶν τὰ παιδιά μὲ ἓνα ἀκόμα ἀνυπόφορο προσὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ σχολείου ἢ ἀντιθέτως τὸ νὰ κερδίσουν ἀπ' αὐτὴ μὴ ἀπολαυστικὴ ὥρα κοντὰ σ' ἓνα στοργικὸ πρόσωπο, πού τὰ ἀγαπᾷ σὰν τὴν μητέρα τους ἢ τὸν πατέρα τους, μαθαίνοντας καὶ ὅ,τι χρειάζεται.

Λίγα λεπτά πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ κάνωμε μὲ τὰ παιδιά μὴ μικρὴ συζήτησι ἀπολύτως φι-

λική. Αὐτό, πολὺ ὀρθῶς τὸ συνιστᾷ ἐπιμόνως καὶ τὸ Ἀναλυτικὸν πρόγραμμα τοῦ Ἀνωτάτου Ἑκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἡ συζήτησις αὐτὴ—σύντομη βέβαια πάντα ἀφοῦ ἡ ὥρα μας εἶναι τόσο πολὺτιμη—θὰ ἀρχίζῃ μὲ ἐρωτήσεις, πού θὰ δείχνουν τὸ ἐνδιαφέρον μας γιὰ τὴν ὅλη ζωὴ τοῦ παιδιοῦ π. χ. «Πῶς πῆγαν τὰ μαθήματα σήμερα στὸ Ἀμερικανικὸ σχολεῖο» ἢ «περάσατε σήμερα καλὰ στὸ σχολεῖο», κλπ. καὶ θὰ καταλήγῃ μὲ μεγάλῃ τέχνῃ στὸ «γενικὸ σκοπὸ» τοῦ Ἑλληνικοῦ μαθήματος πού πρόκειται νὰ τοὺς δώσωμε.

Ἀπὸ ὅλα τὰ στάδια τῆς διδακτικῆς, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει τὴ μεγαλύτερη ἀξία στὸ ἐδῶ Ἑλληνικὸ σχολεῖο ἀναμφισβητήτως εἶναι ὁ «Γενικὸς σκοπὸς» ἢ ἡ «Μεθοδικὴ ἐνόησις τοῦ μαθήματος» γιατί ἂν αὐτὸς δοθῇ κατὰλληλα ἐκ μέρους μας, θὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παιδιῶν καὶ θὰ τὰ κάμῃ νὰ μᾶς προσέξουν στὴν ὅλη προσφορὰ τοῦ μαθήματος. Ἄν δὲ ἐν τῷ μεταξὺ ἴδοιμε ὅτι καὶ πάλι ἡ προσοχὴ τοῦ παιδιοῦ ἀπομακρύνεται, πάλι ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς καὶ μὲ μία μόνο φράσι νὰ τὴν ἐπαναφέρωμε λέγοντας π. χ. «Ἐ, τώρα τί νομίζετε ὅτι ἔγινε;» ἢ «Ἀχ ἂν ἔξερατε πάρα κάτω τί ἔγινε.» ἢ μὲ διάφορα ἄλλα μέσα πού ὁ καθένας μας κρίνει καλλίτερα καὶ πού μ' αὐτὰ μπορεῖ νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παιδιῶν.

Καὶ τώρα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν πρώτη τάξι, θέλω νὰ σᾶς ἐκθέσω τίς ἀντιλήψεις, πού ἐσχημάτισα τίς σχετικὰς μὲ τὴ διδακτικὴ μέθοδο σὲ κάθε τάξι. Στὴν Πρώτῃ καὶ Δευτέρῃ τάξι πρέπει νὰ ἀφοσιώνωμε δύο ὥρες ἡμερησίως καὶ νὰ ἐπιστήσωμε σ' αὐτὰς πάρα πολὺ τὴν προσοχὴν μας, δεδομένου ὅτι στίς δύο αὐτὰς τάξεις θὰ βάλωμε τὰ θεμέλια γιὰ τὴ μελλοντικὴ τους πρόοδο στίς ἀνώτερες πέντε ἢ ἕξι τάξεις, πού πρόκειται νὰ ἀκολουθήσουν.

Ὅταν διδάσκεται ἡ Πρώτῃ τάξις, ἡ Δευτέρῃ τάξις ἐργάζεται νοερῶς μὲ γράψιμο.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὅχι μόνον ὠφελεῖται εἰς τὴν ὀρθογραφίαν, ἀλλὰ καὶ ἀσκεῖται εἰς τὴν πειθαρχίαν καὶ συνηθίζει νὰ σέβεται τοὺς ἄλλους κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας των.

Αὐτὸ βεβαίως θὰ τὸ ἐπιτύχῃ καθένας ἀπὸ μᾶς μὲ τὸν τρόπο, πού αὐτὸς νομίζει καλλίτερο. Πάντως ἡ ἀπασχόλησις δὲν ἀφίνει ποτὲ τὸ παιδί νὰ ἀτακτήσῃ. Ἡ ἀπασχόλησις ὅμως αὐτὴ γιὰ νὰ κρατῇ τὸ παιδί ἡσυχὸν καὶ γιὰ νὰ τὸ κάμῃ νὰ ἐργάζεται συστηματικὰ, πρέπει καὶ νὰ δοθῇ συστηματικὰ ἐκ μέρους μας.

Πρὶν δώσωμε μία ἀπασχόλησι στὰ παιδιά, πρέπει νὰ προϋποσχεθῶμε ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς θὰ ἔξῃ ἀποτελέσματα εὐχάριστα γιὰ τὸ παιδί, πού θὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ ἐξεγερῶμε τρόπον τινὰ τὴν φιλοτιμίαν τῶν παιδιῶν.

Μετὰ τὴ γραπτὴ ἐργασία τῆς τάξεως, πού ἐργάσθηκε νοερῶς, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παραμελήσωμε τὴ διόρθωσι τῶν γραπτῶν, ἔστω καὶ ἂν εἴμαστε κουρασμένοι, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχομε ἀρκετὴ ὥρα. Τὸ παιδί ἂν ἰδῇ ὅτι δὲν προσέξαμε στὴ γραπτὴν τοῦ ἐργασία, ἂν ἰδῇ ὅτι ἡ προσπάθειά του δὲν ἀναγνωρίζεται, ἀπαγοιχεύεται καὶ δὲν θὰ ἐργασθῇ περὶ αὐτοῦ τοῦ λείπει ἢ ἀπόλυτος κρίσις καὶ ἔχει στηρίξει τὸ πᾶν σὲ ἓνα βαθμὸ ἢ σὲ ἓνα ἐπαινὸν μας.

Ἄν ὅμως ἡ ἄμεσος διόρθωσις τῶν γραπτῶν ἐκεῖ εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατος, τότε ἐξ ἁπαντος πρέπει νὰ τὴν κάμωμε στὸ σπίτι μας, γιὰ νὰ ἔχομε κατὰ τὴν ὥραν τὴν ἀπασχόλησιν καὶ νὰ ἐρεθίσωμε περισσότερο τὴν προσδοκίαν τους γιὰ μία ἐλπίδα μελλοντικῆς ἐπιτυχίας.

(Ἔπεται συνέχεια)

Α. Τ.

ΛΥΣΕΙΣ ΑΠΟΡΙΩΝ

DETROIT, MICH. 17 Δεκεμβρίου 1936

Πρὸς τὸν Συντάκτην τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ».

Λαμβάνω τὴν εὐκαιρίαν νὰ σᾶς ἐρωτήσω περὶ τοῦ βαπτίσματος τὸ ὁποῖον εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ Μυστήρια. Συμφώνως τῆς διδασχῆς τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ὅτι ὅταν νὸ νήπιον βαπτίζεται ἀπαλλάσσεται ἐκ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰσέρχεται μυστηριωδῶς εἰς τὸ νήπιον καὶ συμφώνως τῆς περικοπῆς τοῦ Ἀποστόλου τὴν ὁποίαν διαβάσετε, «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν, συνετάφημεν κλπ.» τὰ ὁποῖα σὺ γνωρίζεις, διατὶ λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ νήπιον δὲν μεγαλώνει πνευματικῶς καὶ δὲν βλέπομεν καμμίαν διαφορὰν μεταξὺ τῶν μὴ βαπτιζομένων παιδιῶν, καὶ Μωαμεθανῶν καὶ Κινέζων καὶ Ἰαπώνων καὶ Προτεσταντικῶν αἰρέσεων;

Καὶ ἐπίσης ἐπικρατεῖ μία ἰδέα εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μας ὅτι ὅσα περισσότερα παιδιὰ βαπτίζεις τόσον αἱ ἁμαρτίαι σου συγχωροῦνται. Εἶναι ἀληθές αὐτὸ ἢ ὄχι;

Εὐχόμαι αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν νὰ τὴν μελετήσετε διότι τὴν ἔγραψα πολὺ καθαρά καὶ ἀνοικτά, ἂν καὶ δὲν εἶναι καλῶς συντακτικῶς καὶ ὁρθογραφικῶς.

Ὁ ἐλάχιστος πάντων

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡ ἐρώτησίς σας προκαλεῖ ἀπάντησιν ἢ ὁποία περιέχει ὀλόκληρον τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας: «Περὶ προσοικειώσεως τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Σωτῆρος». Ἡ ἀνάπτυξις τῆς δογματικῆς αὐτῆς διδασκαλίας, ὅπως καὶ παντὸς ἄλλου δόγματος, προϋποθέτει πολλὰς ἄλλας γνώσεις δογματικὰς ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν καὶ εἶναι ἀκόμη ἀρχετὰ δύσκολον νὰ ἀναπτυχθῇ μὲ ἐκλαϊκευμένης ἐκφράσεως, ὥστε νὰ ἐννοηθῇ καλὰ.

Θὰ προσπαθῶμεν ὁμως νὰ σᾶς δώσωμεν σχετικῶς σύντομον καὶ σαφῆ ἀπάντησιν, ὑπὸ τὸν ὅρον πῶς θὰ ἀναγνωρίσητε, ὅτι εἰς τὴν ἀνάπτυξιν δογμάτων δὲν χωροῦν ἀντιρρήσεις καὶ σκεπτικιστικὰ ἐπιχειρήματα.

Λοιπὸν θὰ παραδεχθῇτε ἐκ τῶν προτέρων τὰ ἑξῆς:

α'. Ὅτι τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα ἀφῆρεσε ἀπὸ τοὺς πρωτοπλάστους καὶ ὅλους τοὺς ἀπογόνους τῶν τὴν δύναμιν νὰ εἰσέλθουν μετὰ θάνατον εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

β'. Ὅτι ἡ θυσία τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος Χριστοῦ ἐξαλείφει τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα καὶ δίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἰκανότητα καὶ χάριν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

γ'. Ὅτι ἡ θυσία αὕτη ἔγινε μὲν διὰ τὴν σωτηρίαν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ σώζονται μόνον ὅσοι προσοικειοῦνται τὴν σωτηρίαν.

δ'. Προσοικειοῦνται τὴν σωτηρίαν μόνον ἐκεῖνοι, ποὺ πιστεύουν εἰς Χριστόν, βαπτίζονται εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, γίνονται μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἔχει ἰδρυτὴν αὐτῆς τὸν Χριστόν καὶ οἱ ποιμένες αὐτῆς ἔχουν κανονικὴν καὶ ἀδιάκοπον διαδοχὴν ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους, μετέχουν τῶν λοιπῶν Θείων Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκτελοῦν ἔργα ἀγαθὰ.

Ἐξ αὐτῶν κατανοεῖτε, ὅτι μὲ τὸ ἅγιον Βάπτισμα γίνεται μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὁ βαπτιζόμενος καὶ καθαρίζεται ἀπὸ τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, λαμβάνει τὰ

χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀνοίγεται δι' αὐτὸν ἡ θύρα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ἐπομένως ἐκεῖ πού δὲν βλέπετε σεῖς τὴν διαφορὰν τοῦ βαπτισθέντος παιδίου ἀπὸ τὸν ἀβάπτιστον Ἰάπωνά, Κινέζον ἢ Προτεστάντην, ὑπάρχει, σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ μεγίστη διαφορὰ ὅτι, ἔὰν τὸ βαπτισθὲν παιδίον καὶ πιστεύον εἰς τὸν Χριστὸν κάμῃ καὶ καλὰ ἔργα καὶ μετέχῃ εἰς τὰ Θεῖα μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, σώζεται, καὶ μετὰ θάνατον γίνεται κληρονόμος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἐνῷ ὁ ἀβάπτιστος Ἰάπων, Μωαμεθανός, εἰδωολάτρης κλπ., ὅσα καλὰ καὶ ἂν κάμῃ δὲν σώζεται διότι φέρει ἐπάνω του τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα.

Ὁ Χριστὸς εἶπε ρητῶς: «Ἐὰν μὴ τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» καὶ σύμφωνα μ' αὐτὸ παρήγγειλε ὡς ἑξῆς εἰς τοὺς μαθητάς του: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», καὶ «ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται.»

Ἐὰν κατόπιν τὸ βαπτισθὲν παιδίον, ἐνῷ ἔλαβε τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γίνῃ ἄπιστος καὶ κακός, δὲν εἶναι σημεῖον ὅτι δὲν ἐνήργησαν ἐπ' αὐτοῦ τὰ χαρίσματα ταῦτα καὶ ὅτι ματαίως τὰ ἔλαβε, ἀλλ' εἶναι ὅτι ἔκαμε κακὴν χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας του καὶ προὔτιμησε αὐτοθελῆτως τὸν κακὸν δρόμον. Τὰ θεῖα δὲ μυστήρια δὲν ἐνεργοῦν μαγικῶς ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῆς ἀδιαφορίας του.

2ον. Ἐρωτᾶτε ἔὰν εἶναι ἀληθὴς ἡ ἰδέα, πού ἐπικρατεῖ εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μας, ὅτι ὅσα περισσότερα παιδιὰ βαπτίζει κανένας τόσον αἱ ἁμαρτίαι συγχωροῦνται.

Ὁ ἀνάδοχος ἔχει τὸ μέγα καθήκον, (καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος προορισμός του,) νὰ διδάξῃ τὸν ἀναδεκτὸν του τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν δι' αὐτὸ ἐγγυᾶται κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ βαπτίσματος. Τώρα, ἔὰν ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του αὐτὸ πιστὰ καὶ εὐσυνειδήτητα καὶ διαπαιδαγωγήσῃ τὸν ἀναδεκτὸν του χριστιανικά, ἔχει βεβαίως κάποιαν ἀξιωμασίαν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ διὰ τοὺς κόπους αὐτοὺς καὶ τὰς φροντίδας του· τοσοῦτω μᾶλλον ὅσω τοὺς κόπους αὐτοὺς τοὺς κάνει δωρεάν. Καὶ ἡ μόνη ἀμοιβὴ τὴν ὁποίαν περιμένει ὁ εὐσεβεὶς παρὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ νὰ φανῇ ὁ Ὑψιστος εὐσπλαγχνὸς καὶ ἐπεικεὶς εἰς τὰ ἁμαρτήματά του. Καὶ ἀσφαλῶς ὁ Θεὸς θὰ ἐπιβλέπῃ ἐπὶ τὴν ἁμαρτωλότητα τοῦ τοιοῦτου δούλου του καὶ θὰ εἶναι ἐπεικεὶς πρὸς αὐτόν.

Ἐὰν λοιπὸν ὁ Θεὸς θὰ εἶναι ἐπεικεὶς πρὸς ἓνα τοιοῦτον ἀνάδοχον, ὅταν κοπιᾷ νὰ κάμῃ ἓνα καλὸν χριστιανόν, εἶναι λογικὸν νὰ παραδεχθούμεν ὅτι ἡ ἀξιωμασία αὐτὴ ἀντὶ ἀνάλογα πρὸς τοὺς περισσότερους κόπους πού θὰ καταβάλῃ οὗτος, φροντίζων ὡς ἀνάδοχος πολλῶν παιδιῶν, νὰ τὰ κάμῃ ὅλα καλοὺς χριστιανούς.

Ἐπομένως εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι εἰς ὅσα περισσότερα παιδιὰ γίνεται κανεὶς ἀνάδοχος τόσον περισσότερον συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι του, ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει μόνον ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ διδάξῃ τοὺς ἀναδεκτοὺς του καὶ νὰ τοὺς κάμῃ καλοὺς χριστιανούς καὶ ἰδίως ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι αὐτὸς δὲν θὰ ἁμαρτάνῃ ἀνεξέταστα, μὲ τὴν ὑστεροβουλίαν ὅτι ὅταν βαπτίσῃ αὐτὸς παιδιὰ θὰ ἐξαλείφονται ἢ ἁμαρτίαις του.

Τοῦναντίον δέ, ἔὰν γίνεται ἀνάδοχος πολλῶν παιδιῶν καὶ δὲν φροντίζῃ διὰ τὴν πραγματικὰ χριστιανικὴν ἀνατροφὴν τῶν, τότε ὄχι μόνον δὲν συγχωροῦνται διόλου ἢ δικές του ἁμαρτίαι ἀλλ' ἀκόμη ἔχει καὶ τὴν ἐνθύνῃν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῆς ἀπιστίας καὶ τῶν ἀναδεκτῶν του.

ΟΙ ΜΑΚΡΥΝΟΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ BAYARD, NEBR.

Είχαμε τελέσει τὰ ἐγκαίνια τῆς μικρᾶς, ἀλλὰ πολὺ ὥ-
ραίας, Ἐκκλησίας τῆς Κοινότητος CHEYENNE WYOM.,
καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν Κοινότητα
BAYARD, NEBR.

Ὅποιος δὲν ἐπῆγε πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα, δὲν εἰμπορεῖ
νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν τῆς τεραστίας διαφορᾶς, πὺν ἔχουν
κάποτε αἱ Πολιτεῖαι τῆς Χώρας μας, ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην.
Μερικαὶ μάλιστα σᾶς φαίνονται, ὅτι δὲν εἶνε αὐτὲς
κοιμῆται τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν, καὶ ἂν ξημερωθῇτε
ξαφνικὰ εἰς καμμίαν ἀπὸ αὐτὰς, θὰ νομίσετε, πὺς εὐρεθῇ-
κατε εἰς ἄλλον τόπον.

Ἦταν ἀρχαὶ τοῦ Μαΐου. Ἡ ἄνοιξις εἰς ὅλας τὰ Πο-
λιτείας, πὺν εἶχαμε περάσει, ἦτο εἰς τοὺς θριάμβους τῆς,
καὶ εἰς τὴν βορεινὴν Νεμπράσκαν, μόλις τώρα ἀρχίζε νὰ
γίνεται αἰσθητή. Τὰ κλαδιὰ μόλις ἔπερναν νὰ ἀνθίζουν.
Ὁ ἥλιος ἐξέστεινε ὅλην τὴν Πολιτείαν, χωρὶς ἐμπόδιον
ἀπὸ βουνὸ ἢ ἀπὸ δάσος. Ἀπέραντοι πεδιάδες. Καταπράσι-
νες καὶ ἄλλου κίχας ὠργωμένες. Χωριονάκια ἔβαζαν πι-
νελῆς χρωματιστὲς εἰς τὸ ἀδιάκοπο φόντο, καὶ ἡ φάρμες
μὲ τὰ ὑποστατικά των καὶ τὰ ἀραιὰ δένδρα συμπλήρωναν
τὴν ἀπλὴν ποικιλίαν.

Στὸν δρόμον, ὅπως ἐπηγαίναμεν, σαλαγοῦσαν τὰς ἀγέ-
λας των οἱ GOW BOYS, ξέγνοιαστοι καὶ φαιδροί. Στὰ
λειβάδια βοσκοῦσαν κοπάδια μὲ τὰ νεογέννητα των. Πα-
ραπέρα μηχαναὶ καλλιεργητικαὶ ἄνοιγαν τὰ σωθικά τῆς
γῆς. Τὰ τζάκια τῶν σπητιῶν ἐκάπνιζαν καὶ ἡ φωνὴ τῶν πε-
τεινῶν ἔχανεν ὅλα ἀκόμη ἀπλούστερα καὶ πειὶ φωτεινά.

Περνῶντας ἀπὸ ἓνα χωριό, σταματοῦμεν διὰ νὰ ἐπι-
σκεφθῶμεν Ἑλληνας. Ὀλοῦθε εἶνε σκορπισμένοι.

Μᾶς ὑποδέχονται καὶ ἐδῶ μὲ τὴν ἀνοιχτοκαρδιά καὶ
τὴν εὐκρινὴ φιλόξενον διάθεσιν, πὺν χαρακτηρίζει ὅλους.

Ἡ πρώτη γνωριμία. Ἀδελφοί, 25 χρόνια εἰς τὴν Ἀ-
μερικὴν, εὐκατάστατοι, μὲ κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν.

«Ἐχετε οἰκογένειαν;» τοὺς ἐρωτᾷ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος.

Ἀπαντοῦν ἀρνητικῶς.

«Τί κάθεσθε καὶ τί περιμένετε;» Τοὺς συμβουλεύει πα-
τρικά. «Καὶ οἱ ἰδρωτὲς σας; διὰ ποῖον τοὺς χύνετε; Τί θὰ
γίνουν ὅσα ἔχετε ἀποκτήσει; Καὶ διατὶ δὲν ζητεῖτε νὰ δη-
μιουργήσετε ζωὴν μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἐρημίαν, πὺν ζῆτε,
καὶ νὰ εὗρητε τὴν εὐτυχίαν σας στὴν οἰκογένειαν καὶ μάλι-
στα μὲ Ἑλληνίδας;»

Σιωποῦν.

«Εὐχομαι, τοῦ χρόνου, ἂν θὰ ξανάθω ἀπὸ ἐδῶ, νὰ σᾶς
εὗρω στεφανωμένους». Τοὺς ὁμιλεῖ γιὰ διάφορα ἄλλα ζητή-
ματά των, τοὺς συμβουλεύει, τοὺς εὐλογεῖ καὶ τοὺς ἀποχαι-
ρετοῦμεν.

Κατὰ τὰς πέντε τὸ ἀπόγευμα φθάνομεν στὸ BAYARD.
Ἐνα χωριό ἀπὸ διακόσια περίπου σπήτια ξύλινω, τὰ πε-
ρισσότερα μονόπατα καὶ δίπατα μερικά.

Κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀπ' ἔξω ταπεινὴ καὶ αὐτὴ. Ξύλινη καὶ σκουροχρωμα-
τισμένη.

Ἀλλ' ὅταν ἐπατήσαμε τὸ πόδι στὸ κατώφλι! Ὁ ἥλιος
ἐχτυποῦσε στὲς εἰκόνες, πὺν λαμποκοποῦσαν. Καὶ κοντὰ σ'
αὐτὲς μία ἄλλη ζωντανὴ εἰκὼν, βαθεῖα καὶ αὐτὴ χριστιανι-

κή, πὺν θὰ τὴν ἐνθυμοῦμαι εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν: Γυναῖ-
κες Ἑλληνίδες καθάριζαν τοὺς δίσκους καὶ τὰ στασίδια,
τὰ δὲ κορίτσια των, μὲ εὐλάβειαν καὶ σεμνότητα ἑλληνικοῦ
σπητιοῦ, ἀναφταν τὰ κανδήλια.

Στὰ μάτια μας ξεπῆδησε ὁλόκληρο τὸ Ἑλληνικὸ χωριό.
Ἡ μάνες μας καὶ ἡ ἀδελφὲς μας, πὺν κατὰ τὸ ἡλιοβασίλεμ-
μα ἀνέβαιναν πρὸς τὰ Παρεκκλήσια, ζωντάνευαν μπρο-
στὰ μας. Τότε κατάλαβα καλά, γιὰτὶ αἱ Ἀγίαι Εἰκόνες
ἦσαν τόσοι χαρῶπες!!

Καὶ ἡ Κοινότης μας τοῦ BAYARD σωστὸ Ἑλληνικὸ
χωριό. Μέσα εἰς τὴν πόλιν, ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας μας, κα-
νένα ἄλλο σπήτι Ἑλληνικὸ δὲν ὑπάρχει. Ὅλοι οἱ χριστια-
νοὶ μας εἶναι φαρμαδόροι. Ἄλλοι ἔχουν μὲ ἐνοίκιον τὲς
φάρμες καὶ ἄλλοι τὲς ἔχουν ἰδικές των. Καὶ ὅλες ἡ φάρμες
σκορπισμένες εἰς τὸν ἀπέραντον κάμπον, πὺν χάνεται τὸ
μάτι, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μιλίων καὶ γύρω ἀπὸ τὴν Ἐκ-
κλησίαν.

Ἀλλὰ τὸ βράδυ εἰς τὸν Ἑσπερινὸν ὅλοι εἰς τὴν Ἐκ-
κλησίαν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ παιδιά, τὰ μεγαλείτερα
καὶ τὰ μικρά. Πὺν εὐρέθησαν τόσοι πολλοὶ καὶ πὺς ἦλθαν
ἀπὸ τόσο μακρὰ;

Τὰ μανουάλια ἐμπρὸς ἀπὸ τὰς εἰκόνες τοῦ Ἀφέντη τοῦ
Χριστοῦ καὶ τῆς Κυρᾶς τῆς Παναγίᾶς ἦσαν φορτωμένα
ἀπὸ χονδρὲς λαμπάδες. Οἱ ψάλται ἦσαν ἀπὸ τοὺς ἰδίους,
καὶ ἀπὸ τὰ παιδιά των, πὺν ἔχουν καὶ ἐκεῖ ἐκκλησιαστικὸν
χορόν. Ὅλοι ἤκουσαν τὸν Ἑσπερινὸν μὲ εὐλάβειαν καὶ ἀ-
πόλυτον σιωπὴν. Σᾶν νὰ ξημέρωνε ἡμέρα Δεσποτικὴ.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοὺς ὁμίλησε θεομῶ,
λαμβάνοντας τὸ θέμα τοῦ ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῶν γυναι-
κῶν, πὺν καθάριζαν τὰ στασίδια, καὶ τῶν κοριτσιῶν,
ἡλικίας τῆς παντρεῖας, πὺν ἀναφταν τὰ κανδήλια.

Τὸ βράδυ ἐφιλοξενήθημεν εἰς τοῦ κ. Κανελλοπούλου,
συμβούλου τῆς Κοινότητος, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπεσκέ-
φθημεν τὴν φάρμαν τοῦ κ. Μέγα καὶ ἄλλας ὁκτώ. Δι' αὐ-
τὴν τὴν ἐπίσκεψιν μᾶς ἐχρειάσθησαν 50 μίλια μὲ αὐτοκίνη-
τον καὶ τεσσάρων ὥρων χρόνος.

Εἶδαμεν πρόσωπα ἡλικιωμένα καὶ ροζιασμένα χέρια.
Ἀλλὰ μέσα στὰ σπήτια των ἀρχοντιὰ καὶ νοικοκυριὸ βαρὺ.
Ἀπ' ὅλα τὰ καλά. Σὲ μίαν γωνιὰν Εἰκονίσματα καὶ τὸ καν-
δήλι ἀναμμένο. Καὶ στοὺς τοίχους τὰ κεντήματα τῶν θυγα-
τέρων ἀπὸ εἰκόνες τῆς Ἑλληνικῆς ἀγροτικῆς καὶ ποιμενι-
κῆς ζωῆς.

Τὰ παιδιά καὶ τὰ κορίτσια ἑλληνόπουλα χίλια τοῖς ἑκα-
τόν, χαριτωμένα μὲ τὴν εὐφρίαν των καὶ τὴν φιλοτιμίαν.

Καὶ ἔχουν πολλὰ παιδιά. Εἰς μίαν φάρμαν ἐμετροῦσα-
μεν ἑνδεκα. Καὶ ἀπὸ τὰ πρῶτα, πὺν ἐπαντρεύθηκαν, ἤρχι-
σαν νὰ ἔρχονται ἐγγόνια. Εἰς τὰ Ἀμερικανικὰ Σχολεῖα εἶ-
νε πρῶτα. Ἀναμεταξύ των ὅμως δὲν ὁμιλοῦν παρὰ Ἑλλη-
νικά. Γνωρίζουν καὶ γράμματα Ἑλληνικά. Τὸ Ἑλληνικὸν
Σχολεῖόν των εἶνε δίπλα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Πὺς πηγαί-
νουν ἔως ἐκεῖ κάθε δειλινὸν ἀπὸ ἀρκετὰ μίλια μακρὰ;

Ἀπὸ τοῦ οἱ Ἑλληνες τῆς Νεμπράσκας ἔγιναν φαρμα-
δόροι, θὰ τὸ εἶπω εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν. Εἰς ὅλες δὲ τὲς φάρ-
μες τρέφονται ζῶα πρὸς σφαγὴν καὶ καλλιεργεῖται τὸ κοι-
κινογούλι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατασκευάζεται ἡ ζάχαρη. Τὰ ἐρ-
γοστάσια εἶνε ἐπὶ τόπον. Τὰ δὲ ζῶα μεταφέρονται εἰς τὰς
μεγάλας ἀγορὰς τοῦ Σικάγου καὶ ἀλλαχοῦ.

«Πὺς πηγαίνετε εἰς τὰς ἐργασίας σας;» Τοὺς ἐρωτᾷ
ὁ Ἀρχιεπίσκοπος συγκεντρομένους μετὰ τὸν Ἑσπερινόν.

«Ὅχι καὶ καλά. Μᾶς ἐκμεταλλεύονται οἱ μεσίται τῶν
Σφαγείων καὶ τὰ Ἐργοστάσια,» ἀπαντοῦν.

«Καὶ διατὶ δὲν ἐνώνεσθε,» τοὺς λέγει, «ὥστε νὰ προο-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΜΙΚΤΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Συνελθόν εις τακτικὴν συνδρίαν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, τῇ 29ῃ Δεκεμβρίου π. ἔ., ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ παρόντων τῶν ἐκ τῶν τακτικῶν αὐτοῦ Μελῶν Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίου Γ. Πολυζωΐδου, Αἰδεσιμ. Πρωτοπ. Β. Εὐθυμίου καὶ τῶν κ. κ. Ἰω. Πλαστοπούλου, Μ. Θεοχάρη, Ἀν. Ἀναστασιάδου, ἐκ Βοστώνης καὶ Ἀποστ. Δήμου, ἐκ Σικάγου, εἰργάσθη ὡς ἀκολούθως ἐπὶ δύο ἡμέρας.

Μετά προσευχὴν καὶ ἐπικύρωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς προηγουμένης συνεδρίας:

1) Παρέπεμψεν εἰς τὴν Ἐξελεγκτικὴν Ἐπιτροπὴν τὴν ἐξελέγξιν τῶν λ)σμών τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς χρήσεως 1936.

2) Κατήρτισε τὸν Προϋπολογισμόν αὐτῆς χρήσεως 1937.

Ἀπολογισμὸς καὶ Προϋπολογισμὸς δημοσιενόμενοι προσεχῶς θέλουσι διανεμηθῇ ἀρμοδίως.

3) Λαμβάνεται νέα ἀπόφασις καὶ ἐνέργεια διὰ τὴν εἰσπραξίν τῶν καθυστερουμένων ἐπιδομάτων Κοινοτήτων καὶ Ἐφημερίων Ν. Ἀγγλίας, πρὸς πραγματοποιήσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Τοπικοῦ Κληρικολαϊκοῦ Συνδρίου Μπρόκτον, Μασσ., περὶ ἐλλογῆς Ἐπισκόπου τῆς περιφερείας ταύτης.

4) Ἀποφασίζεται ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως περὶ ἐφοδιασμοῦ πάντων τῶν κατὰ Κοινότητος Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων Χριστιανῶν διὰ Ζελτίων (MEMBERSHIP CARD), πρὸς αὔξησιν τῶν ἐνεργῶν μελῶν τῶν Κοινοτήτων.

5) Κατόπιν τῶν σχετικῶν διατυπώσεων, συμφώνως πρὸς τὸν περὶ Κοινοτήτων Κανονισμόν, ἀναγνωρίζονται νέα Ὁρθόδοξοι Ἑλληνικαὶ Κοινότητες:

α) Anderson, Ind.

6) Cedar Rapids, Iowa.

φέρετε μὲ τὰς ἰδίας τιμὰς καὶ μὲ τὰς ἰδίας τιμὰς νὰ ἀγοράζετε, διὰ νὰ μὴ σὰς ἐκμεταλλεύονται οἱ ἄλλοι;»

Νὰ ἡ ἀνίκητη ἀδυναμία τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς. Δὲν θέλουσι νὰ συνεταιρίζωνται. Καὶ ζημιώνονται μέχρι καταστροφῆς. Ἴσως ἡ ἀνάγκη ἐπιβληθῇ μίαν ἡμέραν.

Καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοὺς συμβουλεῖ ἐπίμονα καὶ τοὺς εὐχεται νὰ ὀργανωθοῦν συνεταιρικῶς καὶ μάλιστα ὅσῳ τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Εἶθε νὰ τὸ κατορθώσετε, ἀγαπητοὶ μου Ἕλληνες τοῦ BAYARD, NEBR. Σὰς συμπαθῶ τόσο πολὺ καὶ σὰς σκέπτομαι πολὺ συχνά. Περάσατε καλὸ καλοκαίρι; Ὅταν ἤμῃθα αὐτοῦ, ἀγναντεύατε τὸν οὐρανὸν γιὰ ἓνα νερό. Τώρα αὐτοῦ ἐπάνω ὅλα θὰ εἶνε σκεπασμένα μὲ χιόνι παχύ, καὶ τὸ κρύο θὰ σὰς κρατῇ εἰς τὰ σπῆτια σας κλεισμένους. Εἰμαι δέβαιος, ὅτι ἀπὸ τὴν πίστιν σας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ τὰ Ἑλληνικὰ ἰδεώδη θὰ πέρνετε θερμότητα τὸν χειμῶνα καὶ ξεκούρασμα τὸ καλοκαίρι.

Καὶ τὰ καντήλια, ποὺ πάντα θὰ ἀνάφτουν ἡ Ἑλληνοποῦλές σας, θὰ σὰς φωτίζουν τὸν δρόμον τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, ἡνωμένους εἰς τοὺς κοινούς ἀγῶνας καὶ τὰ κοινὰ ἰδεώδη κάτω ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν μας Ἐκκλησίαν.

ΣΥΝΟΔΙΤΗΣ

γ) Danbury, Conn.

δ) Εὐαγγελισμοῦ Jersey City.

ε) Minot, N. D.

στ) Watertown, Mass.

πρὸς ἃς διαβιβάζονται συγχαρητήρια θεοῦ.

6) Ἐγκρίνονται αἰτήσεις τῶν Κοινοτήτων Μπάλτιμορ, Μντ., καὶ Σκενέκταντ, Ν. Υ. πρὸς ἐπέκτασιν τῶν Ἱ. Ναῶν αὐτῶν καὶ τῆς Κοινότητος Πρόβιντενς, Ρ. Ι. πρὸς ἀγορὰν νέας ἀκινήτου περιουσίας.

7) Γράφεται συγχαρητήριος ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Κοινότητα Σῶλτ Σαιντ Μαρί, Μίσ., ἐπὶ τῷ λαχόντι αὐτῇ κληροδοτήματι ἐκ περιουσίας εὐσεβοῦς Ἀμερικανίδος.

8) Γίνεται σκέψις καὶ ἐνέργεια ὡς πρὸς τὸ Ἰδρυμα Πόμφρετ.

Ἐπὶ τῇ ἐπικειμένη ἀναχωρήσει τοῦ κ. Ἰωάννου Πλαστοπούλου δι' Ἀθήνας παρετέθη πρὸς τιμὴν του δεῖπνον ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, εἰς ὃ παρεκάθησαν τὰ Μέλη τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου καὶ Μέλη τινὰ τῶν ἄλλων Συμβουλίων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΑΝΩΤΑΤΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου συνήλθεν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ τὸ ὡς ἄνω Συμβούλιον, τῇ 28ῃ Δεκεμβρίου, 1936, εἰς τακτικὴν συνεδρίαν.

Παρήσαν ἐκ τῶν Μελῶν αὐτοῦ οἱ Αἰδес. Δ. Παπαντωνίου, Μ. Ἀνδρεάδης καὶ Γεώργ. Σπυριδάκης, καὶ οἱ κ. κ. Ἀντ. Κοντολέων, Κ. Σταυρόπουλος, Γ. Σταυρίδης, Γ. Δίβρης καὶ Χρῆστος Πάππας.

Μετά προσευχὴν ἀνεγνώσθησαν καὶ ἐπεκυρώθησαν τὰ πρακτικά τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως, ἐκανονίσθησαν ὑπηρεσιακὰ ζητήματα καὶ ἀπεφασίσθησαν τὰ ἐξῆς:

1) Ἀνετέθη εἰς Ἐπιτροπὴν ὁ καταρτισμὸς τοῦ Ἀπολογισμοῦ τῆς παρελθούσης χρήσεως καὶ τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

2) Ἀνετέθησαν εἰς τὸν κ. Ἡρ. Παπαμανώλην καθήκοντα Ἐπιθεωρητοῦ τῶν Σχολείων, ἄνευ οὐδεμιᾶς πρὸς αὐτὸν ὑποχρέωσης Κοινοτήτων, Ἱερέων καὶ Διδασκάλων.

3) Νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ ἐλευσομένου μηνὸς ὁ καταρτισμὸς τοῦ Καταλόγου τῶν Διδακτικῶν Βιβλίων τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1937-38.

4) Ἀνεγνωρίσθη ἡ προσάρτησις τοῦ Σχολείου «Ὀλύμπια» ὑπὸ τῆς Κοινότητος «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» τοῦ Μπροῦκλιν.

5) Νὰ διαγραφῶσιν ἐκ τοῦ Καταλόγου τῶν Διδασκάλων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὅσοι ἴδρυσαν ἰδιωτικὰ σχολεῖα εἰς βάρος τῶν Κοινοτήτων.

6) Ἀνεγνωρίσθησαν ὡς προσοντούχοι Διδασκάλισσαι ἡ Δνὶς Κωνσταντῖνα Ἱ. Γάβαρη καὶ ἡ κ. Κλειὼ Χονδροῦλη.

7) Νὰ γίνῃ ἡ συμπλήρωσις καὶ ἔκδοσις τοῦ πίνακος τῶν ἀνεγνωρισμένων Διδασκάλων.

8) Νὰ συνταχθῇ Κανονισμὸς πρὸς θρησκευτικὴν ὀργάνωσιν τῶν παιδιῶν τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τῶν Ἱερέων καὶ Διδασκάλων ἐκάστης Κοινότητος.

9) Ἡ μὲ κάθε τρόπον ἐνίσχυσις τῆς ἰδρυθησομένης Σχολῆς διὰ τὴν προπαρασκευὴν Διδασκάλων καὶ Ἱερέων ἐξ Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς.

10) Νὰ σταλῇ χαιρετιστήριος ἐπιστολὴ πρὸς τὸν καθηγητὴν τῶν Μαθηματικῶν Δρα κ. Κωνστ. Καραθεοδωρῆν, διδάσκοντα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Οὐϊσκόνσιν.

ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΔΙΒΡΗ

Ἐκδοθέντα ἐν Ἀμερικῇ διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας τῆς Ἀμερικῆς.—Ἐγκειμένα ἐπὶ τοῦ Ἀνωτ. Ἐκπαίδ. Συμβουλίου.

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Γ. Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Α'.—Ἐπὶ τῇ θάσει τῶν καλλιτέρων συστημάτων διδασκαλίας. Τὸ τελειότερον τῶν μέχρι τοῦδε ἔκδοθέντων, συνταχθὲν ἐπίτηδες διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας τῆς Ἀμερικῆς. Ἀπλοῦν, εὐμέθοδον, εὐδίδακτον, πρακτικόν, πολυτελές. Τυπωμένον ἐπὶ ἐκτάκτως στερεοῦ εἰδικοῦ χάρτου. Μὲ 37 καλλιτεχνικὰς πολυχρώμους εἰκόνας ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν ἐν Ἀμερικῇ, ἐπίτηδες σχεδιασθείσας διὰ τὰ μαθήματα τοῦ βιβλίου. Πολυτελῶς δεδεμένον μὲ πανί, τιμᾶται μόνον 50 σέντς.

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Ε. Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Β'.—Εἶναι τὸ ἰδεῶδες Ἀναγνωσματοάριον διὰ τὰ Ἑλληνόπαιδα τῆς Ἀμερικῆς. Πραγματεύεται περὶ τῆς καθημερινῆς ζωῆς δύο καλῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς, ἀπὸ τῆς ὥρας ποῦ ἐξυπνοῦν, μέχρις ἑσπέρας, στὸ σπίτι, στὸ παιγνίδι, στὸ Σχολεῖο, στὴν Ἐκκλησίαν, στὰς ἑορτάς. Ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν αὐτῶν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς οδηγὸς διὰ κάθε παιδάκι τῆς Ἀμερικῆς. Κάθε μακείμενον, ὥραιαν εἰκόνα, ἐπίτηδες σχεδιασθείσαν, θημὰ ἔχει καὶ ἓν καλὸν διδάγμα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ καὶ παιδικὸν ποιηματάκι ἐπὶ τοῦ μαθήματος. Τὸ βιβλίον, ἀποτελούμενον ἀπὸ 74 σελίδας, καλλιτεχνικῶς τυπωμένον ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου στερεωτάτου, μὲ 37 πολυχρώμους εἰκόνας καὶ πολυτελῶς δεδεμένον μὲ πανί, τιμᾶται 60 σέντς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.—Ὑπὸ Γερμ. Πολυζωΐδου. —Εἰς δύο βιβλία δεμένα μαζύ. Γλῶσσα ἀπλουστάτη, εἰκόνας τῶν καλλιτέρων Μουσείων, ποιήματα ἔθνη, ἐρωτήσεις συγκεντρωμέναι, ἐξήγησις ἀγνώστων λέξεων καὶ διδάγμα εἰς τὸ τέλος ἐκάστου κε-

φαλαίου. Ἐκδοσις πολυτελείας. Καὶ τὰ δύο βιβλία μαζύ, πολυτελῶς δεδεμένα, μόνον 75 σέντς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.—Γ. Πολυζωΐδου. Ὑπὸ τύπον διηγηματικῶτατον καὶ εὐχάριστον, ὅλη ἡ ἐκ τῆς Παλ. Διαθήκης ὕλη, τὴν ὁποῖαν ὀρίζει καὶ τὸ Ἀνωτ. Ἐκπ. Συμβούλιον. Εὐληπτον, στοιχεῖα ἐκλεκτά, ποιήματα θρησκευτικά, ἐρωτήσεις, εἰκόνας, προσευχαί. Γ' ἔκδοσις, πολυτελῶς δεδεμένη τιμᾶται 50 σέντς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.—Πολυζωΐδου. Ὑπὸ τύπον τερπνόν, μὲ ὥραϊα θρησκευτικά ποιήματα, εἰκόνας, ἐξήγησιν ἀγνώστων λέξεων καὶ προσευχάς. Στοιχειοθέτησις ἀραιά, χάρτης πολυτελείας. Κομφῶς δεδεμένον τιμᾶται 50 σέντς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.—Μὲ ἀπλοῦν τρόπον ἀναγράφεται ὅλη ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τοῦ 1934, χάριν τῶν ἐν Ἀμερικῇ παιδιῶν. Εἰκόνας, ἐρωτήσεις, στοιχεῖα εὐανάγνωστα. Εἰς τὸ τέλος ἡ ἱστορία τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Δεδεμ. 50 σέντς.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ. Εἰς τὸ πολυτελές καὶ καλοτυπωμένον αὐτὸ βιβλίον ἐξηγουνται ὅλα ὅσα βλέπονται καὶ ἀκούονται εἰς τοὺς Ναοὺς μας, μὲ ἐρωταποκρίσεις ἀπλᾶς. Τὸ κάθε Ἱ. Ἀντικείμενον ἔχει τὴν εἰκόνα του καὶ ἐξηγεῖται τί συμβολίζει. Εἰς τὸ τέλος ὅλαι αἱ κατάλληλοι προσευχαί διὰ τὰ παιδιά τῆς Ἀμερικῆς. Πολυτελῶς δεδεμένον 75 σέντς.

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Μὲ ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις φυσικὰς, στοιχεῖα εὐανάγνωστα, εἰκόνας, ποιήματα καὶ προσευχάς, τὸ βιβλίον ἑλκύει τοὺς μαθητάς. Ἡ διδασκαλία τῆς Πίστεώς μας ὅλη, εἰς 82 ἀπλούστατα μαθήματα. Ἐκδοσις πολυτελείας. Δεδεμένον τιμᾶται 60 σέντς.

ΑΛΛΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΒΙΒΛΙΑ DIVRY

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY

Ἔχει τὴν ἀκριβῆ σημασίαν καὶ προφορὰν ὅλων τῶν χρησίων Ἀγγλικῶν καὶ Ἑλληνικῶν Λέξεων. Ἐπίσης σύντομον Ἀγγλικὴν Γραμματικὴν, Χάρτας καὶ πλείστας ὄσας ὠφελίμους ἐν Ἀμερικῇ πληροφορίας. Σχῆμα Τσέπης. Κομφῶς χρυσόδετον, μὲ δύο εὐρετήρια \$1.25

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY

Ὁδηγὸς συνδιαλέξεως ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τάναντα. Ὁμιλία, μὲ τὴν προφορὰν, ἐπὶ παντὸς ὅματος, ἀπὸ τὰ ἀπλούστερα μέχρι τῶν τεχνικωτέρων. Χρήσιμον δι' Ἑλλήνας, ἢ δι' Ἀμερικανούς μαθάνοντας Ἑλληνικά. Σελ. 432. Κομφῶς χρυσόδετοι \$1.25

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ DIVRY

Ἡ τελειοτέρα Ἀγγλικὴ Μέθοδος. Ἡ μόνη ἀπηλλαγμένη λαθῶν καὶ διδάσκουσα τὴν ἀκριβῆ Ἀμερικανικὴν προφορὰν. Σελ. 432. Κομφῶς χρυσόδετος \$1.50

ΝΟΜΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ & ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Βιβλίον χρησιμώτατον εἰς ὅλους ἐν Ἀμερικῇ. Περιέχει νομικὰς συμβουλὰς καὶ πληροφορίας ἐπὶ θεμάτων πάσης φύσεως. Ἐπίσης πλείστους ὄσους Νομικοὺς Τύπους, Συμβολαίων, Πωλητηρίων καὶ παντὸς εἶδους Ἐγγράφων, χρησίων εἰς τὰς ἐν Ἀμερικῇ συναλλαγὰς μας—ὅλα μὲ τὴν ἀντίστοιχον Ἑλληνικὴν μετάφρασιν. Σελ. 360. Κομφῶς χρυσόδετον \$1.25

Ὅλα τὰ ἄνω βιβλία δτελλονται προπληρωτέα ἢ C.O.D. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ παρὰ τοῖς ἐκδόταις:

D. C. DIVRY, INC., 240 West 23rd Street, NEW YORK